

Atiduok Tėvynei, ką privalai!

L A I S V Ė S

K O V Ų

A I D A I

lws. # 137

LLKS ŽEMAIČIŲ APYGARDOS LEIDINYS

B ū s t i n ė 1953

Bežžolis

UZDĒKIM VAINIKĀ

Uzdēkim vainikā ant kapo,
Kurs žuvo už laisvę kovos.
Lai būna jam gera ilsētis
Gimtājam krašte Lietuvos.

Nerado brangesnio jis nieko,
Kaip jojo gimtoji šalis.
Už jā jis atidavē viskā,
Už jā jis užmerkē akis.

Garbē amžiams tam lietuvīui,
Kurs žuvo už laisvę kovos.
Per amžius, per amžius Tēvynēj,
Jam dainā didvyrio dainuos.

140

Sigutē

BUS TĒVYNĒ LAISVA

Kaip Nemunas tāka nuo amžiu sraunus,
Kaip Baltija nuo seno plāna krāntus,
Taip mūsu Tēvynē atgimus klestēs,
Tai mūs Lietuva - mūsu kraštas brangus.

Kaip girios vis ošti niekad nepalīaus,
Kaip žvaigždēs žibēs visad ant dangaus,
Taip mūsu Tēvynē išlaisvīnta bus
Ir hunams baisiems daugiams nevergus.

Suūš viena syk visi šilai ir gājai,
Pakils viena sykī nuo plūgu artojai,
Ir broliai, ir sesēs eis laisvės parnešti,-
Visi turēs tapti Tēvynēs herojais.

Vējūnē

JŪSŪ KRAUJAS

Broliāi, drāsiāi žengiat,
Einat daug daugu.
Spīndī jūsu ginklai,
Sīeloje džiuģu.

Lietuva jūs išsiilgus,
Puošia jums vartus.
Nemunas senelis žvilga,
Semia sau krantus.

Brangūs broliai,
Jūs kovojat už pasaulį naują.
Jūsų karaujas susigėrė
Ne į sniegą,
Ne į žemę,
Bet į mūsų kraują.

D a n g u o l ė

E I S I T U

Vienuma laukį.
Pušų šešėliai ir dangus.
Eini vis. Eit sunku.
Ir taip ilgu tarp tų miškų.
Širdis ištroško jau gimtines,
Nerimsta, veržias iš krūtinės.
Tenai, kur sesė, kur mama
Lopšinės dainą tau dainavo
Kas naktį tyliai supdama.

Bet laisvės vardas toks brangus!

Ir tu vis eini.
Tėvynės širdį tu neši
Su meile ir su viltimi,
Nors krinta vyrai kruvini.
Ir gal gyvybę tu nuskynęs
Padėsi aukure Tėvynės.
Tikėk, trimis spalvom nuskaidrins
Raudojančias temsas...

Ateis, ateis aušra šviesi!

B e r ž e l i s

S K U N D A S

Pakalnės, palaukės migla apsiklojo,
Virš jų vėl artojų dainą.

Ji tylai, it gulbė, liūliuoja, liūliuola,
Jose mūs vaikų aimana.

O dainos, dainužės, naktužėj sudėtos,
Skambėkit, lai girdi Dangus,
Kad nori laimužės, dieneles, dieneles saulėtos,
Nuvarges lietuvis žmogus.

Nei šautuvų šūviai, nei užtveros plieno,
Negalės sulaikyti dainos,
Nors ji pranašauja, kad nori kiekvienas
Laimingos, laisvos Lietuvos!

V e j ū n e

PARNEŠITE JŪS

Matau dažnai to žygio kelia:

Žudynės,

kraujas,

žemė sujaukta.

Krauju įrašėt komunistams didžio keršto dalia,

Ties Vilnium,

Kaunu,

ir ties Klaipėda.

Ir vėl petrankų šūviai dunda

Už kraują nekaltai

i šlaistoma.

Per klaidų balse automaty,

Granatų ugnį,

per gaisrus audroj,

Kaip kūdikį ant savo rankų

Parnešite jūs

laisve

Lietuvei.

P e l e n e

VARPO MALDA

Kažkur už Kuršmarių prigęsta

Galingas Viešpaties žibintas,

Ateina vakaras Dangaus pašveštas

Ir ilgesiu giliai išpintas.

Pakylā tākart varpo maldos
Iš lietuvos bažnyčių bokštų
I ta, begali kosmo valdo,
Kurs ant kryžiaus šaukė: "Trokštu!"
Ir lenkiasi pušys prie kelio
Dubysa rimstā su lėlijom,
Nes varpo maldos - laisvės šauliai - šaukia
Trimis kartom "Sveika Marija".
Ir kiek už Kuršių goso saulė,
Kiek kart varinės maldos liejos:
Galingas Tėve, kurs valdai pasaulį,
O išklausk, pasigaclėjęs.

Sesetė

DAINA

Siaudžia miškas, siaudžia
Vėly rudenėli,
Kađ lietuvio širdį
Be galo igėlė.

Žuvys ežerėlio
Po ledu sulindo -
Didis rūostėlis
Ligšiol nepaskendo.

Liepė mums dainuoti
Archangelų choriais,
Tuo tarpu, kai verkti
Apsikniaubus noris.

Liepė mums šypsotis,
Kaip mergaitėms, meiliei,
Kai nuožmus despotas
Širdį skruodžia peiliais.

Liūdi nuogas miškas,
Paukščiai jau išskrido.
Rodos, dingo viskas,
Pracitin nuklydo.

Bet palauk, žmogeli,
... Žužibės aušrinė,
Užtekės saulėlė,
Atsikvėps krūtinė.

G i r d e n i s
PAVERGTAI ŠALIAI

Matau tave užguitą priešų,
O brangi, mylima, šalie!
Matau sumintą tavo rūbą šviesų,
It vargšę žolę pakalėj.

Matau užkaltus vagonus į Rytus riedant,
Ir klyksmą motinų, ir kūdikių girdžiu.
Girdžiu kažką tyliai "memento mori" giedant,-
Gal tai giesmė kovoj išplėšytų širdžių.

Matau, kaip partizano kepa
Nakčia aplanko motina sena,
Kaip ašaros per jos raukšlėtą veidą teka
Ir maldai kaip paliksta balta galva.

Matau, šalie, išplėštą tavo širdį
Ir veidą iškreiptą kančios.
O ta kančia net berželius paravirkdė
Prie kelio tyliai ošiančius.

Nors okupanto biaurūs pirštai
Vis drasko tavo kūną mirtinai,
Bet aš žinau, kad tu nemirsi,
Kad tu gyvensi amžinai.

N a g l y s
RŪPINTOJELIUI

Tu laimini laukus geltono javo.
Ar anksty ryta, ar tamsiom naktim
Pro Tave daug žmonių keliavo
Su sielvartu, pagieža ar viltim.

Čia motina, mą daujanti palaimos,
Prie Tavęs klaupės maldoje paskest...
Ir svotimos skambėjo šičia dainos,
Bet Tu ramus, saulėlydžiams begestant.

Nekartą vėjas paslaptį šiureno,
Ir klykė motina sušaudytų vaikų,
Ar pabarėm, kaiėjo partizanai -
Tu vis tylus, Tu vis toks pat ramus.

Nekartą niekšai šaudė Tavo veida,
Tavo galybe tyčiojosi vaikai.
O Viešpatie, kodėl tiek skausmo leidai,
Už ką gi žūsta motinų vaikai?

x

Ir dar ilgai rymosi pakelėje,
Toks pat ramus, be gallesčio ramus.
Tavo vaikai negrišta vis išėję
Parnešti saulės į tėvų namus...

D r a u g ė

TREMPINIUI

Tu ne žvėris. Žmogaus turi tu širdį,
Ir verkė ji, kada per sieną važiavai,
Ir plyšo ji, ašarom akis pagirdė,
Kai tolo Lietuva, jos kryžiai, jos jėvai...

Žinau, kaip miela tau sapne sapnuoti
Tas pievas, kur šienelį grėbiai kižadod,
Tuos vieškelius, kur meldžias kryžiai samanoti,
Kas vakarą dainos lietuviškes gaidas.

Žinau, koks mielas tau vakaris vėjas,
Kaip laiškas jis, kaip tėviškės laukų mintis,
Bučiuotį ji noris, nes nuo Baltijos atėjęs,
Paglomonėt, kaip žemė migdoma nakties.

Tu myli kryžių Lietuvą. Tu myli...
Tėvynė ji. Ji tau kaip kūdikiui mama.
Bet tavo meilė jai, kaip skausmo vandens gilūs,
Nes svetima ji tau, išplėšta, tolina...

D r a u g e i,

Ž U V Ū S I A M

Sidabru lakai nušvito,
Žemė nuostabią gera.
Mėnesiena žada rytą,
O tavęs nėra...

Bus pavasaris žallapis,
Vėjai debesį nupūs,
Gers širdis romunių kvapą,
O tavęs nubus...

Laisvė griš. Tavasis kraujas
Bus kaip žiedas nuostabus.
Tėviškėj degs rytas naujas,
O tavęs nebūs...

O

A l a n t a s

X

X

X

Ne juodbėriafis išėjom į žygį,
Ne grobio plėšti, žemių svetimų,
Sesutė mūs pro jovarūs nelydi
Ir nesigirdi maršų triukšmingų.

Išėjom mes, mylėdami šią žemę,
Kur daugel kryžių rymo pakeliuos.
Tiktai tada, kai bus juodai sutemę,
Ieškokit mūsų sentėvių kapuos,

Nereikia mums nei deimantų, safyrų,
Derlingų plotų juodnarių krantuos,
Tik tos erdvės, kurią likimas skyrė,
Nelies ranka karišunos svetimos!

U ž m i r š t u o l e

P A R T I Z A N U I

Iš širdies vėl kyla gaudžios, nykios eilės,
Vėl ant skruostų žiba ašara sunki:
Kur, sakyk, nueisi, nužygiavęs neršiai,
Kas paguos brolužio liūdinčias akis.

Tau gintajam kaimo buvo gražios naktys,
Rimtini alsavo kapinių beržai.
Tzu, laisvas berniukai, tyrai širdžiai plakant,
Bėgdavai laukuosna drugelių pažaišt.

Bet anoji laimė tau per greit nubodo,
Tarsi jurginėlis, nužydė jo ji,
Kas, jei kartais gegės klykia vyšnių soduos
Ir dainėlė/ giesmė žiogelio nuostabiai daili?

Kai daržely skleidės rudeninės gėlės,
Už Dubysos siautė nerami daina...
Išėjai linksmutis tu iš tėviškėlės,
Vartuose pravirko motina sena.

Liko nusiminus mylinti mergaitė,
Ilga gūžžia naktį verks gitara jos,
Kad iš meilės nieko, nieko nebeliko,
Tartun iš žilkinės voratinklių gijos.

T a u t n y l ė
L I E T U V A I

Padangė mėlyna, tartun žiedas,
Pavasariu alsuoja žemė mūs.
Juk tavo grožį daug kas gieda,
Nelaimė vaikšto nūn po arimus.

Į marias plaukia upės mūsų sraunios.
Kur plauki, Lietuva, suindžiota, paniekinta?
Jupda žaizda, iš jos rasoja kraujas
Ir žemė, žemė kolektyvo, ir žemė nekieno.

Pavasaris: Atneš naujų žiedų jėgai,
Atneš jis naują laimę, naują viltį.
Pakilkinė visi ir turime mes eiti,
Kur laimė pro žaizdas su rytu tviška.

Padangė mėlyna. Lėnai mėlsvi žydės
Ir žemė čia taip nekalta atrodys.

Kas gali tą pajudinti, paliesti,
Kam iš lūpū kris prakeikimo juodas žodis?
~~Gal/tik/atdūsų/išsi/~~

Gal atdūsų išsiverš tik iš motinos krūtinės:
Sūnus jos žuvo, - akys buvo mėlynos lyg linai-
Prie linų lauko pasėdės ji nusiminus
Ir pagalvos: laiminga aš buvau seniai.

O Lietuva, tu mielas, brangus kraštas.
Dar saulė tau tekės taip nuostabiai šviesi.
Vingiuosis prieš akis margasis drobių raštas, -
Ir nuo vilties šviesėja ta žamsi naktis.

S a m a n a

ŽUVO DRAUGAI

Aš mačiau: mirtis ištiesė skraistę,
Juoda skraistė laukuos papleveno;
Aš mačiau ten kraujuotą pašvaistę...
O draugai, o draugai, kurgi mano?

O draugai... Juk mirtis jiems pamoko,
Pabučiavo juos rudenio naktį.
Tu, mamyt, nebelauki artojo,
Jau nustojo širdis jojo plakti.

O Tėvyne, o žeme brangioji,
Tu priglask, tu pasliėpk partizaną,
Priimk kruvinus palaikus jojo.
O dvasia jo tarp mūsų tegyvena.

Jo dvasia tegu šaukia mus žygin
Išvaduoti priešo mindomą šalį,
Partizanų kapus niekšai gali sulyginti, -
Bet palaužt mūsų ryžto negali!

Ž i ž m a r a s

TĖVINEI ŠAUKLIANT

Daug dainų liks nedainuota
Tėviškėlės klonios,
Kai, pavasariais miglotais,
Žongia vyrai augaloti
Į didžias keliones.

Jeigu kam galva nusviro,
Mirtis pabučiavo,
Jojo vietin stojon vyrai,
Net nustebę juodos girios
Vakara ružava.

Anksti rytą spindi rasos,
Parugėmis brydės...
Svyra mergužėlės kasos, -
Numylėtasis jaunas
Rožėmis paražydo.

O mes traukiam siloetais
Su jaunųjų ryžtu,
Šiais kelių keliąs smėlėtais,
Kad Tėvynei numylėtai
Laisvė vėl sugrižtu.

A m b o

PRIEŠ KELETĄ METŲ

Iš draugų, kaip aš žiūriu, nedaug man beliko,
Šaltas kapas užbėrė akis.
Ant pakrypūsio kryžiaus nesimato vainiko, -
Vien tik budi žvaigždė naktimis.

O aplink vis kas kart daugiau svetimų,
Jie manęs ir anų nesupras.
Ir nuncsim į pražūtį šaltą kapą
Savo paslaptį, savo žaizdas.

O vienok buvo laikas, kai tarp linksmo jaunimo,
Reikalingi mes buvom svečiai.
Nuo kilnių idėjų, nuo drąsaus pašaukimo
Žiebė mums iš akių žiburiai.

1950 m. gegužis

Sibiras

V. P a j ū r a i t i s

LIETUVOS KARIAI

Veidai mūsiškių - geležiniai-
Krūtinės - plieno plokštės.
Mes, rankomis susikabinę,
Išėjom priešų blokšti.

Išėjom vyt iš savo krašto,
Nuožmaus, baisiausio priešo.
Dumblan sumint šlykščiausią klastą,
Nušluot nuo kelio viešo.

Nors šala, sninga, lietus lyja,
Kruša kuoja veidą,
Mes savo aštrų kalavija
Dar vis aštriau galandam.

Mes priešui duosim stiprų smūgį
Į pat krūtinės lastą.
Pasauliui skelbsim žinia džiugią,
Kad išvadavom kraštą.

L i d i j a

G E G U Ž I S

Užkukavo gegutė
Liūdesį nauja,
Ir sužydo ir sužalė
Rožės pilnos kraujo.
Ošia aukštos eglės miško
Maršą gedulingą.
Kraujas ružės krito, tiško, -
Krito, tiško, stingo.

Rytas ašaras paliejo
Kruvinai raudonas.
Samanos' šaltai ilsė jos
Didvyrio lavoms.

Už Tėvynę, už vargingą
Lietuvos šalėlę,
Didvyrie širdis sustingo
Ant jaunystės kelio.

Ž i l v i t i s

SUGRIŽUS Į NAMUS

Aš grįžtu į tėviškės sodą, namus, -
Prie kojų suunkščia tik šuo noramus.
Nebėr avilių ir tuščiom akim švyti
Išlaužytos durys, langai išdaužyti.

Namuose narandų nei mamos, nei sesers, -
Kas skausmą ir sielvartą mano ištvėrs?
Į žemę prakeikta, į alkaną šalį
Išvežtos sesutės ir senas tėvelis.

Arkliai berūdyja ant lauko nearto,
Siūbuoja lavonai tarp tėviškės vartų.
Padangėje vėtra tirštus rūkus drumščia, -
Tvirčiau spauski ginklą, ~~le~~ tėviškas kumštis !

Išeinu šį vakarą į tėviškės lauką, -
Nuo miško dundėjimas vėjuose plauko,
Ten mūsų draugai prie kulkosveidžių rymo,
Prie žemės prigludę ant pilko arimo.

Ir kai atvažiuos tenai' niekšų būrys,
Draugai į juos ugnį staiga atidarys, -
Kvatosis padangėje verdantis švinas, -
Kaip mes savo žemę ir tėviškę ginam.

K e r š t a s

KUR DINGO?

Pranyko dainiai, liko tuščia,
Gitara guli pamiršta.
Kovos keliu išėjo broliai,
Kurie kadais dainavo čia,

Paliko plunksna rašalinėj
Ir žagrė dirvoj išmeigta,-
Kas iš to darbo, jei Tėvynė
Šiandiena kenčia paversta?!

O jos vaikai ištroškę laisvės,
Lietuvis anžiais nevergaus.
Ir niekašos, kaip kasė žydai,
Lietuvis sau duobės neraus.

Neraus sau kapo pragaištingo.
Tegul ir priešas jo nekas.
Šiandien prieš mus jie kovo rinkos,
Rytoj - jau vietos neberas.

D ž i u g a s

Ž E M A I Ū I A M S

Mūs žemaičių kerštos širdys,
Savo kraštą mylim mes.
Ir tegul pasaulis girdi,
Teina garsas per žemes.

Nuo senovės nevergavom,
Nevergausim ir dabar.
Priešas kumštį mūs ragavo,-
Paragaus jis jo ir dar.

Broliai, kilkite į kovą,
Kovą laisvės ir garbės.
Jei už laisvę teks numirti,-
Širdys mums nesudrebės.

L I E T U V A I

Raudonas kraujas iš Rytų
 Nudažė mėlyną padangę.
 Suklupus taro juodų gėlių
 Meldeisi kuždėsiu tyliau.
 Dar kvepiančia rasu kvapu,
 Tave regėjau tokia brangia.

Perkūnas sutrenkė piktai,
 Krūtinėn smailios strėlės smigo.
 Tu neverkiai, nedejavai.
 Drebėjo obelys, javai/
 Tiktai berželių auskarai
 Ties tavo krūtine sumigo.

Sustingo lūpos pamažu,
 Plaukai išsidriekė palaidi.
 Krūtinėje žaizda gili.
 Ant skruostų ašara tyli.
 Suklupus tarp beržų žalių
 Bandei paslėpti blyškų veidą.

Akyse rūstūs ožerai,
 Vilnim audringa išsiplaukstė.
 Jų neužspausi niekada,
 Jie trykštą perly kaskada.
 Spalvoti, tartum vakarai,
 Daug ryškesni negu pašvaistė.

O žydraakė Lietuva,
 Tu prisikelsi tartum saulė.
 Žydėsi žiede obelies,
 Tavęs jokia ranka nolieš.
 Tu mums nemirštanti, gyva,
 Šviesesnė ir už šviesią saulę.

L i d i j a :

PAKLYDUSIAM BROLIUI

Šypsaisi kryžkeliuose paklydęs,
Sakais, laimingas net jauties...
Tikėki - moneta pražydas
Nenuramins, o, ne, širdies.

Kai rytą saulėi patekėjus,
Pažvelgs į sielą, į akis,
Tada tik, kur buvai nuėjęs,
Tau kraujo dėmės pasakys.

Tada suprasi, ko kas naktį,
Kai užsimerkdavo šviesa,
Širdis lyg laimavosi prakti -
Kalbėjo tėviškos avasies.

Tyli kalbėjo ir be žodė,
Kalbėjo verkiančiais verpais,
Į sudaužytą kryžių rodė,
Bet tu tada nesupretai.

Suprask šį kartą kai aušrinė,
Nakties tyloj ir vėl bylos.
Maldauk - atleis gera Tėvynė -
Sūnus vėl būsi tikras jos.

Dar priešaušris. Sugrišk - sutiksim
Liepsnotą rytą vėl kartu.
Ir anžiu anžius pasiliksim
Kartu tarp vasaros žiedų.

T a u t m ū l ė

UŽMIGUSIOS KANKLĖS

Seniau, būdavo, vaidilos kanklės apdainuodavo mūsų,
O kas dabar, kas dabar apdainuos?
Ar gegutė raiba kur po miške paukčios
Ir pavargus parims ant šakos.

Ir vaidilos jau seniai milžinkapiuos mioga,
Tankumynose kankliai laukia dainų...
Kelias, kraunas iš po žemės išblyškęs dar diegas
Ir pražįsta skaudžiai jis - krauju.

Lyg užmirusios kanklės, nei balso, nei aido,
Tik kai rudenio lapas užkrinta tyliai
Ir tą gedulo tylą tada jie išsklaido,
Sudejuoja kanklės liūdnei, taip liūdnei.

R ū t e l ė s

VĒLINIŲ NAKTĪ

Vaitoja, verkia rudens vējas, kapuoklīs abot
Linguoja medžiai milžinai.
Už tai, kad laisvę pamylėjo, - tūlīt atkal
Gimtoji žemē jam - kapai.

Neramią, gūdžią, juoda naktį atkal
Ugnelė žybsi tarp klevų.
Sakykit - žvakę kas uždegti
Galėjo girioj ant kapų,

Tikriau, ant kapo laisvės brolio,
Kurs guli vienišas laukuos?
Netaiso jam sesutės guolio.
Tėveliai, broliai jo Rytuos.

Aplinkui kryžių nesimato,
Tik vētroj blaškosi miškai.
Jis už Tėvynės laisvę krito
Išduotas priešams nelauktai.

B i j ū n a s

BROLIAI, KELKIM TRISPALVĖ

Ak šalele, miškaiš vainikuota
Ir dšbinta ūpelių vagon.
Tu lig šiol kraugeriam dar parduota,
Sužeista žaizdomis dar giliom.

Tačiau matom, jog rytas jau aušta,
Ir jau aidi balsai: "Greit laisvi".
Sesės juostas jau atėičiai audžia,
Bet, Tėvyne, tu šiandien dar liūdi.

Bet juk valandos laisvę pagimdo,
Atgaivindamos bočių kapus.
Prakeikimas bus tiems, kurie mindo
Mūsų žemės gimtuosius laikus.

Broliai, kelkit dar kartą trispalvę
Ir giedokit himnus laisvus.
Tegul aidi per tėviškę dainos
Atgaivindamos josios vaikus.

V i l n e l ė

PARTIZANŲ KRAUJAS

Nulingavo gervių gijos
Pamaži...
Ar gelė prie dulksvo kelio
Negraži?

Ar tas kraujas ant dirvonų
Neskaistus?
Taip... Skaistesnio už šį kraują
Nebebus...

Rausvas kraujas partizanų
Išsilies,
Vėl Tėvynei laisvės gelės
Sužydės...

Sužydės rudi dirvonai
Atgalios.
Linksmas vėjas ilgaplaukis
Vėl ūlios...

Gintą kraštą partizanai
Išvaduos.
Laisvės gelės vietoj kraujo
Sužaliuos.

Prt. K o v a s
B U N K E R Y J E

Naktis, diena - visvien tas pats -
Tik šaltos, niūrios sienos.
Per visą nakt kalbėjom mes,
Draugai vienas idėjos.

Ir žvakės mirgančioj šviesoj
Veidai visų išbalę,
Ir spindi pyktis iš akių
Ir kerštas už šią dalį.

Ir vienas tarė: "Na, daraugai,
Ramias dienas pamatę,
Gal ryt pro bunkerio duris
Čia mums imes granatą.

Gal ryt atskridusi kulka
Įsmigs mums į krūtinę,
Gal mirsim atvirom akim
Už kenčiančią Tėvybę.

Bet mes nebūsime tokiais,
Svyruojenčiais nebūsim.
Nelinksim siaučiančioj audroj,
Nelinksim ir nelūšim.

Gal būt, jau mes ir neilgai
Miškų takus beminsim,
Todėl, kol esam čia visi
Dar priesaiką priimsim.

Jei liksime bent vienas mes
Laisvajam rytui švintant,
Užgrausim bunkerį tad
Ir ažuolą sodinsim.

Kur šito bunkerio anga,
Kuri dabar mus dengia,
Teauga ažuolas stiprus
Ir stiepias į padangę.

Tegul siūbuoja dienomis
Ir naktimis žvaigždėtom,
Tegul jis kalba, mini vis,
Kaip mes dabar kovojam.

Tegul pasaulis sužinos,
Kaip buvo laisvės laukta,
Kaip mirėme kovos lauke
Už savo brangią tautą".

Ir žemėj, bunkery tamsiam,
Klaikiom akim, bemiegėm,
Visi iškėlėme rankas,
Visi tvirtai prisiekėm.

Tamsiojo miško vidury
Atverta bunkerio anga...
Veltui belaukia jis draugu -
Negriš jie niekada.

Tekėjo saulė už miškų
Rausvom šviesos kaskadom,
Kai jie visi kovos lauke
Sau žiauria mirtį rado.

Po žemę vienas aš blaškiaus,
Juodajam vargui žydinti.
Gal aš tikrai dėl to likau,
Kad priesaiką įvykdyt...

L i e t u v o s dukra
KOVOJANČIAM LIETUVIUI

Mirkčiojo žvaigždės, mėnuo, sidabrinis
Plaukė per dangų. Ir rami naktis
Poilsį jau neša. Vargingoj bakužėj
Vien tikrai nerimo mylinti širdis.

Kada anksti rytą, žaliai pušynėly,
Saulėi netekėjus, dar gana anksti,
Vyko žiauri kova, kovėsi broliūdi,
Žuvo, bet dėl laisvės mirtis nebaisi.

Žuvo tada vyras, žuvo mielas brolis,
Išdaviko ruso kulkos perverti.
Bet neliusk, lietuvi, ažuolai nelinksėt,
Vėtra nepalaužia ažuolų baisi.

Nesvyruok, kaip nendrė, vėjas kaip pučia,
Nes lietuvis gimęs yra nevergaut.
Neliūdėk, jei žuvo sūnūš, tau, močiute,
Ir tikėk, kad la své Lietuvai išaus.

Tėvas kada žuvo, šautuvą paėmęs
Sūnus, jaunametis, mėlynom akin,
Paverkė berniukas, apkabinęs klevą,
Ir išėjo rusams apmokėt ugnim.

Kelio pasirinko - brolio partizano,
Kaip kalnų orelis tvirtas nuostabiai.
Po klevu jis buvo truputį įgblyškęs
Ir kaip tėvas buvo smilkiniais žilais.

Dangumi mėnuliš plaukė nusiminęs,
Žvelgė iš aukštybių žemėn neramus,
Klausia jis žvaigžaučių, skaisčiausią aušrinę
Ar ilgai lietuvis dar kentės vargus.

Ar ilgai dar mindžios svetintaučiai žemę,
Žemę numylėtą, kraštą Lietuvos?
- Neilgai, - atsako tyliai jam aušrinė,
Jei lietuviai narsiai prieš rusus kovos.

Būk, lietuvi, narsus, visad tvirto būdo,
Gink, kaip bočiai gynė, žemę atkakliai,
Sužydės Tėvynė, nors krauju paplūdus,
Dainuos laisvą dainą Lietuvos vaikai.

A u š r é

R E G Ė J I M A S

Štai, juodos durys atsivėrė,
Ir aušrą uždėgė rytai.
Sviesu, lyg šimtai saulių žėri,
Visur laukuos žiedai, žiedai...

Ateina angelas žydrynėn
Su taure kraujo sklidina...
Tai tu, kurie Tėvynę gynė...
Garbė, garbė jiems amžina.

Ant aukšto kalno tyli kryžius.
Ant kryžiaus želia samana.
Po juo Tėvynė lai vėn grįžus.
Po juoju Lietuva mana.

Varpų giesmė per graštą aidi,
Trispažvė keliasi pily...
Tėvyne, tavo jauno veido
Pažint išvargęs negali.

A u š r é

T A U T A I

I

Mažiausia skruzdė turi teisę
Gyventi Viešpaties pasauly,
Smulkiausias žiedas - nešti vaisių,
Menkiausias daigas - kilti saulėn.

Tik tau, mano tauta mažyte,
Gyvai gyvent užgynė.
Ir saulės spindulį matyti
Pro karsto denktį geležinį...

Tik tau žydėjime kentėti
Likimo rankos buvo lenta.
Jaunystėj vysti ir regėti,
Kaip žiedas po žiedelio krinta...

II

Ar atmeni aną Vasarį,
Kada iš kapų gyventi kelieis,
Galingai gaudė bokštuos varis
O Vyčio žirgas ugnį skėlė.

Ir anžių gelmės atsiduso,
Iškėlė daulėn gyvą tautą.
Ilgai kankintą, lenkų rusų
Ir akmenim kape užkėlė, užkėlė.

Tvirta tautos dvasia nemiršta.
Jos nepalaidoti pasauliui.
Ir pro naktis, pro rūką tirštą,
Pro kapo plytą šviečia saulė.

III

Tvirtėk dvasia. Ji ir šiaurinė
Suplėšys tavo karsto danktį.
Atneš tau šviesią, laisvą dieną,
Praskins kelius didybėn žengtį.

A u š r e

LIETUVA IR SŪNUS PALAIDŪNAS

Krinta sunkios ašarėlės
Nuo beržų ant kryžiaus,
Ir kelelis jau užžėlęs,
O sūnus negrižęs...

Išrymojau rymastėlių
Pražiūrėjau kelia...
Šimtą kartų saulė kėlės
Užgesint žvaigždėlių.

Šimtą kartų saulė leidos
Už aukštųjų gojų...
Užuklojus rankom veidą
Laukiau dar, rymoju...

Plaka lietūs akmenēli,
Plaka dirvos molī.
Grišķ pastogēn, sūnaitēli,
Grišķi, komjaunuoli.

Takeliu sugrišķ pro kryžiu,
Nuodēme aplaisteš,
Kain Kudiuka tā kart grižo...
Tēviškē atleis tau.

A u š r ē

L A I S V Ē S I L G E S Y S

Šalta be mēnesio naktis
Iš širdgēlos nupīnta.
Tavuju ašaru ugnis
Ledais Dubyson krīnta.

Krūtīnēj laisvės ilgēsys
Sparnais baltaisiais plakas.
Mus ves kovon viltis šviesi,
Mus ves maironių takas.

Žuvėdros veržias i marias,
O tautos veržias laisvėn.
Laisvės plotmos nomarios
Širdies krauju palaistomos.

Tėvyne mano, tau gana
Beverkti surakintai.
Žiūrėk - padangė kruvina
Aušrų ugnelēm švinta.

Ž i ž m a r a s

Ž U V U S I A M B R O L I U I

/Skirtas a.a. B e d a l i u i/

Buvei Tu man daugiau nei brolis
Kovos keliu išklydus.
Abu girdėjome vaitojant
Tėvynę juodu šydu.

Veiduose Tau drasa liepsnojo,
Akyse švietė ryžtas.
Kovos kaly mirteis nebėjai,
Nebranginai jaunystės.

Ėjai neklausdamas kur veda
Takai, krauju sukepe.
Veržiaais, kur stūgavo granatos,
Mirtis šalta, kaip ledas.

Palauk, sustok, mirties šešėli,
Už ką jaunystėj kašas?..
Kiek laimės aš Tau palinkėjau,
Bet Tau jos nepakako.

Veltui lauks motina senoji
Tavęs name sugrižtan.
Čia vėjas dūkdamas audroje,
Raudos prie balto kryžiaus.

J o n y n a s

TU NEŽŪSI

Kai dejuoja tėviškė taip sunkiai,
Ir mistis aplink kvatojasi,
Savi vaikai, pardavę širdį,
Tais skaudžiai iš tavęs tyčiojasi.
O Lietuva, tu juk tvirta,
Užgrūdinta istorinėj kovoj
Ties Žalgiriu savais pečiais
Irėžiai pražūtį kryžiuočių vėliavon.
Vilnelė Palangos su meile plakės
Panerdama gėlmėsna Nemuno...
Po koju uždusdama rūščių sekė
Juodoji jūra, tėviškė, tau pasaka...
O narsūs Vytauto būriai
Jos sūrų mindė krantą,
Ton lenkėsi Maskvos carai
Ir gaudė cerkvės tik tau kurantai.

Nežūsi, Lietuva, oi, ne,
Nors drasko širdį nuoga...
Pavasarijan trys arai
Atneš tau laisvės toga.

PAVASARIS ATEINA

A u š r é

Pro nuogas, į dangų pakeltas šakas,
Lyg eina, lyg šnabžda, lyg slenka kažkas.
Tai vėjas, kaip balzamo kvėpiantį lašą,
Pavasario vardą į žemę jau neša.

Dangus pamėlo švelniai, balzganai.
Viršum pajuodo baltieji laukai.
Upelis jau kelia kertasi sraunų,
Žilvytis kačiuką jau pirmąjį krauna.

Ir užia, ir šniokščia vandens sūkuriai,
Ir gieda padangėj pilki vyturiai,
Ir džiaugsma, ir viltį dainuoja artėjūi-
Pavasaris jaunas, + pavasaris joja.

Ei Tėviške mano, varginga, gaudi,
Tavin jau pavasaris grįžta! Girdi?
Žilvytis ir vėjas, ir upė jau neša
Jo didįjį vardą, kaip balzamo lašą.

LAISVĖI GRIŽTANT

Ž i l v y t i s

Tu šiandien karžygiu stovi,
Sargu Lietuvos.
Nenuilstamai kovoji
Tik dėl laisvės jos.

Ir tau gana dar kantrybės,
Valios ir jėgos.
Tegul drasa tave lydi
Prieš žudikus jos.

Tu žinai - tikrai sugrįš dar
Laisvė Lietuvos

Tau laisvam padangė žydri
Esi vertas jos.

I savo Tėvynės veidą
Žiūri taip meiliai.
Nors paskendus kraujuose, -
Gal nebeilgai.

Džiaugiesi tau sulaukęs laisvės,
Gražios ateities.
Liks prisiminimai balsūs
Ziaurios praeities.

R o l a n d a s
T Ė V I Š K E I

Tavim tikėjau, kai buvai parpuolus,
Tavim tikėjau, kai buvai laisva.
Ir kai po kojų virto kietos uolos,
Likai nemirusi, gyva.

Ir man tarei: "Čia veda mano takais,
Mirties ir sielverto, ir vargo puoštas jis".
Ir man, o mylima, to tavo kraičio teko,
Dengaus palašmintą dalis.

Kai tu verkei ir aš verkiau parpuoles,
Kai tū meldeis ir aš kartu meldžiaus,
Kad ryto rožėm virstų kietos uolos
Kely užgesiusios kančios.

T I R E K , S E S U T

Tu, sese, Sibiro laukuos,
Tarp šalčių, vėjų ir audrų,
Su lino draika jau plaukuos,
Vis lauki švintančių dienų.

Tu vakare nuvergus ir sušalus,
Iš darbo grįždama liūdna,
Iš nuovargio visei nubalus,
Skundies sunkia savo dalia.

Net poilsio miegodama nerandi,-
Sapnai neramūs naktimis vis tavo.
Kliedi iš sapno tu neketa pabudus,
Mimi kažka... Tėvyne, brolius savo...

Bet ar žinai, sesut, kat rytas švinta,
Kad keliasi Tėvyne paverpta.
Ir skaudūs pančiai jau nuo mūsų krinta,
Kad būt laisva, šalele Lietuva.

Tikėk, sesut, mes veliai susitikiam,
Po daugelio sunkių, baisių dienų.
Ir nuo tada laimingi mes paliksim,
Ir neš vėjelis džiangsma iš laukų.

A u š r e
RŪPINTOJĖLIO..MALDA

Jau metai šešėti, kaip tu, šalele,
Paniekinta ir sukruvinta kerki.
Ir man kartu širdužė gelia,
Kokia, kokia dalia karti.

Nuo kryžkelės, nuo kelio vangi
Toli lydėdavo Smūtkelis mus.
Siandieną akys peršautos jo švyti
Ir klausos jo, maldos Dangus.

O ta malda, tautos tai skundas,
Nenorinčios retežiuose mirt tautos.
Aplink juk lai svės vėjai bunda,
Juk su pavasariu jie atplasnės.

A u š r é

KALINĖ IR ŽVAIGŽDELĖ

Nežiūrėk, žvaigždut, pro langą
Šviesnielėm akelėm -
Man grandinės sunkios žvanga
Ant šaltų rankelių...

Tu - plačius laukus pamilus
Ir erdvyno laisvę,
Man kapai, kameros tylios
Ir dalia belaisvio.

Nežinai tu kas Tėvynė,
Niekad nežinosi, -
Viską žemėje panynus
Aš kenčiu dėl josios.

Neviliok, žvaigždut, pro langą
Į erdvynų laisvę -
Man ant rankų pančiai žvanga,
Man dalia belaisvio...

Prt. S i a u b a s

MOTULĖS RAUDA

Motut, verkį ir aimanuoji,
Skundiesi debesieliui:
- Vienintelio sūnaus kovoje
Ten kraujas ištekėjo.

Ir sapnuose matai tu sūnų,
Kad guli jis kraujuose.
O išgamos tautės jo kūną
Taip drasko apipuolę.

Iš gailėsčio pravirksta beržas,
O ašaros suvilgo
Karžygio veidą visą balta,
Lyg ta bežadė smilga.

Sapne matai tu mišką juoda
Ir kapą pamiškėje,
Kur sūnus ilsisi parpuoļas
Už laisvę tėviškėlės.

Su ašaromis meldi Aukščiausią
Ir debesėlių juoda:
- Numeskit rasos hors lašą
Į mano sūnaus duobę.

Prt. R o l a n d a s

Ž U V U S I A M P A R T I Z A N U I

/a.a. T a u r o atminimui/

Mačiau,ėjai ir nesustojai
Sun pilna ryžto krūtine.
Nebaisūs buvo Tau pavojai,
Žengiai į kovą su daina.

Už laisvę žemės numylėtos,
Už laisvę vargstančių brolių,
Tu šalta rytmotį, saulėtą,
Žuvai kovgoje ant laukų.

Mes pasilikę, mielas broli,
Šią kovą tęsime toliau.
Nebosim vargo nei pavojų,
Ir eisim ten, kur Tuėjai.

Supilsim kapą laisvės ryta,
Papuoš jį sesės gėlėmis.
Širdis iš ilgesio išvyta,
Lankys Tave su mintimis.

Pagerbs tauta Tave par amžius,
Kristus ilsėtis Tau padės.
Nuplėšim priespaudą ant amžių
Ir laisvės saulė mums vėl švies.

Prt. Diomedis
PAKLYDUSIAM BROLIUI

Pažvelk aplink, - laukai kraujuose,
O duobėse - brolių šimtai.
Motutės ašaras dar šluosto,
Bet tu, brolau, to nematai.

Tu nematai palaukėj Kristaus,
Kuris nuliūdes dėl anų.
Žinai kiek daug laietuvių krito
Palaužti kruvinų kovų.

Bet tu eini ir neatboji,
Kad žemė mąšos su krauju.
Ir negirdi, kad ji vaitoja
Prispausta budelio kardu.

Sustok, sugrižk, brolau lietuvi,
Išgirsi balsą žuvusių brolių,
Kurie šandien kapuos jau guli.
Sugriš , brolau, tavo kviečiu!

Lietuvos dukra

TREMTINIO DALIA

Sakyk, kodėl negailestingas vėjas
Lapus nudraskė rudeni' anksti?
Sakyk, motut, ko veidas tau raukšlėtas,
Kodėl plaukai, kaip obelis, balti?

Bet nesakyk, man vėjas pakuždėjo,
Kai geso saulė vakaruos skeisti.
Nes svetimtaučiai Lietuvon atėjo, -
Tau teko tremtinio dalia sunki.

Palikti tėviškę tau buvo liūdna, mama,
Riedėjo skruostais ašara gaili.
Tik vėjas josios pasaką vien mena...
Aplinkui - tremtinio dalia sunki...

AŠ MYLIU TAVE

Kai sprogdami kvėpia prie kryžiaus beržai,
Ir dažosi lankos margaisiais dažais,
Kai obelys žydi, kai vyšnios baltuoja,
Aš myliu tave, mano žeme gimtoji!

Kai vysta kaitroj medžių lapai žali,
Kai šienpiūvių dainos nuskamba toli,
Kai kalnuos rugiai aukso jūrom liguoja,
Aš myliu tave, mano žeme gimtoji.

Kai draikos ant pievų sidabro gilakai
Ir auksu nukaista miškai, ir laukai,
Kai dienos papilkę, paniurę linoja,
Aš myliu tave, mano žeme gimtoji.

Kai šokas snieguilės ties gryčios langais
Ir gula po kojoms balčiais augiais pūkais,
Kai vjėtroje nuogas šermukšnis veitoja
Aš myliu tave, mano žeme gimtoji.

Ir rudenio naktį tu lygiai brangi,
Kaip degdama vasaros saulės ugnį.
Ir tavo bakažės, ir rūmai, ir pirkios
Mieli man, kai šypsos ir brangūs pravirke.

Prt. D i e m e d i s

ŽUVUSIAM KOVOS BROLIUI

/a.a.B e d a l i o atminimui/

Rašei prieš mirtį savo mamai:

- Neverk, jei gatvėj kur pames.
Šiandien tie žodžiai Tave mena,
Bet tarpe mūs nėra Tavęs.

Kur kraujas vilgė Tau blakstienas,
Širdis kur plakusi nurimo,
Ten širdys trys, tarytum viena,
Tyliai užgesodarimuos.

Radau nuodėgūlius išbėesus,
Didžiules krūvas akmenų,
Ir ežerą taip tylų, vėsu,
Tik Tavęs, broli, nerandu...

Veltui ten krykštauja žuvėdros,
Veltui ir ežeras ramus.
Nus dar padangės šviesios giedrios,
Tik Tavęs, broli, jau nebūsi...

Neaplankysi seno kryžiau,
Daržely stovint tarp klevų...
Motulės veido neišvysi,
Nepasiguosi, kad sunku.

Pakirto Taveja jaunystę
Kulipkos buđelių tautos,
Ir į gimtinę Tu sugrišti
Nebegalėsi niekada...

PARTIZANO KAPAS

Ten ant kelnelio, ten ant plyno,
Tarp pūgų, šalčių ir audrų,
Kaip našlaitėlis kapas rymo,
Be brolių jis, be seserų.

Viršūnėj jo prigludęs kapas
Vargingas toks, skurdutiš toks.
Spėlioja vėjai kas čia slopias,
Skenduolis gal, girtuoklis koks.

Gak pakaruoklio kapas šites -
Jis be kryželio, be gėlių...
Spėlioja, užia vėtros ryta
Ir kužda vakaru tyliu.

Ne jums, o dukros uragano,
Išpėt bekryžė paslaptis!
Čia kapas jauno partizano -
Čia ilsis didvyris - karys...

A u š r é

NEGRIŠ, NE

Pražydus tėviškėje vyšnia
Liepsnoja žiedeliais baltais.
Nelauki, tėvuli, negriš, ne,
Sūneliai tvirtais sakalais.

Trys vernal ant vyšnių plasnojo,
Trys kraujo tamsumo krankliai.
Trys karžygiai narsiai kovojo
Ir atgulė žemėn juodon.

Padirbdink, tėvuli, kryželi
Iš ažuolo janno liemens.
Nakčia pasodinki gėlelę,
O giesmės gegutės skardens.

Pražydusi tėviškėj vyšnia
Liepsnoja žiedeliais baltais.
Nelauki, sūneliai negriš, ne,-
Tik laisvės palauk - ji ateis.

Prt. D i e m e d i s

ŠIS "SUDIEV" JŲ NEŽUS

Jei paklaustų mane
Kur vėlai vakaro
Aš vis liūdnas bastausi papieviams,
Atsakyčiau tada,
Kad žmonių gana
Neš vergijos raudonąjį jungą.

Daugel kenčia savų,
Nekaltų tremtinių,
Nešam sunkiąją kalinio dalį...
Merkia vėjai laukų,
Girdis skundas brolių
Ten iš Sibiro taigų plačiųjų...

Ar jie plėšė tautas,
Sunaikindami jas,
Kad ten ašarų jūras praliojo?
Tik už tai,
Kad sūnus jų apleido namus,
Tik už tai, kad Tėvynę mylėjo...

Nesimatė gėlių,
Eilėjo vagonų,
Kada žemci jie sudie pasakė.
Šis sudie jų nežus -
Nes drobėjo dangus,
Kai Aukščiausias kančias jų pamatė.

Griš dar laisvė laukais
Su plieniniaiis sparnais,
Tiktai jūs, kenkiniai, ar sugrišit?
Daug ten buvo brolių,
Mūs tikrų lietuvių
Ir bekryžiuos kapuos jų jaunystė.

Pr. Ž i ž m a r a s

ŽEMAIČIŲ ŽEMĖ

Kur Šatrija, Mėdvėgalis, Rambynas
Visur Žemaičių tėmėtai lankas.
Dubysa, Jūra, Minijs dabina
Pekalnėn varo Baltijon banges.

Jau daug kartų čia sunkią dalį nešė,
O žemė liko kaip šiandien - žalia...
Kiekvieną pėdą ties Telšiais ar Kražiais,
Kiekvieną dieną krauju atpirkta.

Šiandien senovę saugoja kurganai,
Pilių kalneliai, + kaulai milžinų.
Keičiasi kartos, šimtmečiai, tik sonas
Žemaičio būdas liko atkaklus.

Žemaitis tylus ir ramus, bet kartą
 Jei pasiryžo-geležis trupės.
 Graičiau akmuo pavirs į vašką karštą,
 Mei duoto žodžio jis išsižadės.

Kiekvieną metą bėręs žemėn saują
 Aukšnio grūdo derliumi džiaugvėis.
 Dižugieis sulaukęs žemės vaisiaus naujo,
 Puriomis dirvom, žydinčiais laukais.

Bet štai užgriuvo pažadais klastotais,
 Ainiai Ivano žiauriojo laikų,
 Jie apiplėšė ir gyventi mokė,
 Bet tu tylus, jiems nesakai: "Tikiu".

Nes tu žinai baudžiaininkais kaipėjo
 Tavo tėvai į lenkiškus dvarus.
 Tai gi ir ši - kolchozinė idėja
 Sieks atnaujinti mūsų vargų laikus.

Tavo kankina, kalina ir tremia,
 Tuščios sodybos rymo tarp klevų,
 Jau vien dėl to, kad čia Žemaičių žemė,
 O tu - jai mylis, atkaklus sūnus.

Seniau miškuos šventa ugnis ruseno,
 Plačiai kerojo šventi ažuolai.
 Dabar takai kryžiuojas partizenu,
 Miškuos atgimsta prabuočių laikai.

Kas drįsta žemę mylimą išniekinti
 Ir kas smūtkeli ažuole iškels,
 Ir tau, niekše, globojamas sovietų,
 Žemaičių kerštas kurčiai pasibols.

Jau žengia laisvė. Ar girdi jų šuolius,
Žemaičių dvasioj auklėtas, žmogau?
Ir tu, ir aš - bendros nedalios broliai,
Drąsiai pirmyn, ragai kada sugaus!

Ir vėl skaisčiai žydės žemaičių žemė:
Žydės linai, banguos gelsvi kviečiai.
Kovok ir lauk, nors aplinka aptemus,
Bet greit nauji ir šviesūs gims laikai.

Kaip po perkūno vėliai stoja giedra,-
Gantoj palieka dar skaisčiau.
Ir šie laukai, tikėkimo, žydės dar.
Drąsiau, kantriau, palaimintas Dangaus!

Prt. D i e m e d i s

KAS JIE TOKIE ?

Kas jie tokie, kur ramia naktį,
Kažkur nuėjo nežinia?
Ar begalės kas juos surasti,
Kai užaus pūgos ir audra?

Kas jie tokie, kur jie gyvena,
Jei ieško prieglaudės nakties?
Gal būt, netur jie savo namo,
Gal būt, netur jie pradžios?

Jų vardas laisvė šviesia mėna,
Jų žygliai - mūsų ateitis.
Juk jie lietuviai, partizanai,
Juos šiandien priglaudė naktis.

Plicininės akys, širdys tvirtos,
Kovoj ranka nesudrebės.
Jiems karžygio dalis paskirta
Kovoj dėl laisvės, ateities.

Jei žus kovoj, neverk, motule,
Neverk, jei gatvėj kur gulės.
Karžygiai amžiais nepražūva:
Juos laisva tėviškė minės.

Tai kas, kad šiandien kurie žuvo,
Miega be kryžiaus, kapinių.
Tikėk, trispalvė puoš jų kūnus,
Aukščiau sielas laimins jų kelius.

Prt. D i e m d i s
I Š T R E M T I E S I E M S

Vien tik tėviškės naktys be jausmės,
Mus svaigina savaisiais nuodais.
Kodėl, klausia, širdyje tiek skausmo,
Kada laisvė svajota ateis...

Daug už laisvę kapuose jau miega...
Daugel kenčia šaltan Sibire...
Kas paguos anksti rytą išbėgus,
Kas dainuos jiems sonetus nakčia?..

Nuo pajūrio gal vėjai lediniai,
Sužiaurėję tie vėtrų valkai,
Pabučiaus tau rankas geležiniuos,
Nuramins be Tėvynės sielos.

Bet širdies nuraminti nepajėgsi
Atpleš bos nuo gimtųjų laukų.
Ji Tėvynei - pražydas gėlė,
Ji dukrė jos brunių juodų.

Ir kas vakarą, msaulė kai leidžias,
Pasigirsta skausminga malda:
- O Tėvyne... visi mus apleido...
Kur esi?.. Atsiliepk Lietuva...
Regim toliuos mes gimtąją šalį,
Pasipuošusią kraujo rasa.
Aplankyt ir paguost mes negalim,
Mūsų miela, brangi Lietuva.

KUR JŪ KAPAI

Kai leidžias saulė, vakaras ateina,
Ir iš už marių atsilenka naktis,
Menu aš tuos, kurie šiandien viešėjo,
O ryt gal nieks jų kapo nelankys...

Regiu tada aš daugel porų rankų
Bekylančių iš tolių mėlynų.
Nuo Nemuno ir nuo Pečioros kranto,
- Kur jų kapai? - lyg klausimą girdžiu...

- Kur kapas mano žuvusiojo draugo,
Kurgi kapai daug tūkstančių kitų?
Šiandien ant jų gal našlaitėlės auga,
O gal kur liūnos pūvat be grabų?

- Mūsų kapus, - šių žuvusiųjų rankų -
Šiandien vargu kelkivis besuras.
Mūsų kapai - visuose kontinentuose. -
Lyg kurtus aidas skrenda per marias.

Mes - kankiniai, nukankinti vienutės,
Mes - partizanai mėtyti miestuose,
Kas mūs vaikus, kas verkenčias motutes,
Kas brolius, seseris ir artimus paguos?

Dusliai skardeno aidas už girių,
Girioj dėjavo beržai keturi.
Jų viršūnės tylai žemėn sviro,
Jos slėpė kapą vasaros nakty.

Nei motinos širdies skausmingas aidas,
Nei artimųjų verksmas neprikels.
Ne motinos šituos vaikus palaidos
Ir dilgelės ant jų kapų gal žels.

ŽALIOS GIRIOS

Jauną sielą suvioliojo
Žalios girios.
Kur ėglaitė, kur žalioji -
Mūsų vyrai.

Kur krantai upelių, statūs,
Tėnkumynai,
Ten takus per daugel metų,
Mes sumynėm.

Kieto vargo ir pavoju
Daug patyrėm.
Už pastogę jums dėkojam,
Žalios girios.

Neša vėjas lai svą dainą,
Šlana girios,
Ryžtas spindi, drasūs eina
Mūsų vyrai.

Krintam, kylam vėliai einam,
Čaudžia šūviai.
Visagalis mus palaimins -
Mes lietuviai.

A u š r ė

L A I S V Ė

Dėl tavęs' ežerai kraujas liejas,
Ir jaunystės nuguldo laukus,
Ir vaitojimas eina tranšėjom
Širdį verias, skausmingas, klaikus.

Į tave kelia žiedą gėlė,
Plekas aras ir purpsi gamys,
Ir suklumpa prakeikęs nedalia
Pas kameros duris kalyns.

O tavoji jėga begalinė!
Ji kaitria ugnimi įsiliepsnoja
Ir žmogaus, ir žvėries, ir paukštelio
krūtinėj.

Mi pagimdo širdy keršto galia,
Ji akis rasomis nurasoja,
Ji žydriam dangun veda kelia.

A u š r é
TĖVYNĖS DANGUS.

O dangau Lietuvos, tavo mėly
Ir platybę aš myliu bekrašte,
Ir šilkinų, baltą debesėlių
Lengvą, švelnų, klajojantį raštą.

Tavo mėlynos gilumos mena
Meilę, džiaugsmą ir laisvę sparnuotą,
Ir vergijojej trokštančiai mano
Širdžiai pakelia dangišką puotą.

Jos stiprybės krūtinėn ilieja
Nešti vergo prakeiktąją dalį,
Bristi žemės purvyną alžėjoms
Ir vilties pamatyt laisvą šalį.

Pr t. G a i ž i ū n a s
N E P A L A U Š I T

Aš čia gyva likau
Po draskymų, audringų vėtrų sukuryje.
Ir vėl atsigrėžus pamačiau,
Kad mano žaizdos glūdi lietuvių atmintyje.

Aš tokia mažytė, + silpna,
Didingų tautų sambūryje,
Tapau sumindžiota lyg smilga,
Lyg kokia dilgelė soname patvoryje.

Mane silpną skriaudė,
Mindė, sakė, tau gyvent gana,

Paskutinį jausmo pulsą spaudė,
Dvasią laužė su jėga.
Aš tapau pajuodus,
Mano veide žymės nuo kančių.

Mane mindė, o aš nusijūokus
Tariau: "Neturit jėgų man iš plėšt brangių-
jų jausmų".

Aš čia gyva likau
Po draskymų, audringų vėtrų sukuryje.

Dabar į laisvę mano akys žvelgia,
Ir vėl mano vardas skambės tautų sambūryje.

P r t . D i e m e d i s

L I E T U V A I

Supas liepų beribės grandinės,
Žydi gėlės ir vėl jos žydės.
Ar jauti; iškankinta Tėvyne,
Nešam laisvę, tau, bočių šalie.

Nepalauš mūsų kovos kerštingos,
Mūsų žygius palaimins Dangus.
Tikėšai, Tėviške, liki laiminga,
Kok siaubingas košmaras praėis.

Dėl tavęs mes palikom jaunystę
Ir svejonos alyvų žieduos.
Dėl tavęs kraujo gėlės paržysta,
Dėl tavęs daugel ilsis kapuos.

Tu mus laisvę išmokei mylėti
Ir liepiei nevergaut niekada.
Nepalūšim, nors tenka kentėti,
Dėl tavęs, o brangi Lietuva.

Prt. D i e m e d i s
A. a. Ž E N T O atminimui

Liūdnas buvo šudie, tarsi sakė kažkas,
Kad daugiau nematysim viens kito.
Mus lydėjo naktis, apsisupus migla,
O Jus auštantis priglaudė rytas.

Saulė dengė rasas, verkė nuogas ruduo,
Liūdi diemedis sesės daržely.
Leukia girių giesmė, laukia šaltas akmuo
Kol į sesės langelį pabelsi.

Grižta laisvė tautos, grižta dienos rudens,
Bet kodėl, Tu, brolau, nebegrįžti?
Ar negera pas mus? Juk paukšteliai skardens
Ir taip noris kovoti jaunystėj.

Išmėginti jėgas, pasigrunti kovoj
Už laisvę brangiosios Tėvynės.
Bet Taveš jau nėra, mielas broli kovoš,
Veltui rauda su vėjais pušynai.

Nesulaks jau Taveš, nors liūdi naktis,-
Tave Tėviškės priglaudė žemė.
Tik motulė viena, pražiūrės gal akis,
Kur tamsoj žiburėlis tūsenai.

Nebetroskai garbės, nei sesučių gėliu,
Tik laisvę prisiekiat mylėti.
Nors ir buvo sunku,ėjai laisvės keliu
Per daubas ir per kalnus uolėtus.

Kada merkės naktis, mėnuo žarstė miglas,
Nelaimingi girdėjosi šūviai.
Atskubėjęs rytys ir išaušus diena,
Atrado sustingusius kūnus.

Nelydėjo Taveš ir Tavųjų draugu
Nei malda, nei draugu liūdnoš giesmės.
Tiktai saulė žvilgsniu ir giria ošimu
Jus lydėjo į žemės pavėsį.

Kas papuoš Jūs kapus, tuos žvyrynuos gilios,
Kas nuo grindinio kraują nešiuostys?..
Vien motulė sena ten galia aimanos
Ir šiaurys nuskubės jos paguosti.

Neprikels jau Tave nei sesučių rauda,
Nei skausmingosios aimanos girių.
Smėlis merkė akis, linkstė maldai galva:
"Laimingi už laisvę numire".

Pr. A t k o m a z g a

Mes žygiuojam

Žvaigždės mirga, mes žygiuojam
Tėviškės plačiais laukais.
Margos gėlės semia kojas,
Lenkia galvas mums rugiai.

Sunerimus širdis plaka, -
Žalias miškas prieš akis.
Protėvių kraujuotas takas
Ir aveiginanti naktis.

Bėga vasaros ir žiemos
Partizeninėj kovoje.
Mes visi, visi, kaip vienas,
Priešui nelenkiam galvos.

Mes neioškom auksojuostų,
Nevergiam kitų žemes,
Bet už Gedinino sostą
Žūsime, ar laimėsime mes.

V a r d u v a

L I E T U V I U I

Kodė, lietuvi, tavo veidas
Šiandieną liūdnas ir sustingęs,
Ir šypsena ant lūpų žaidus,
Raklaust norėčiau, kur pradingo?

Gal gaila tau, kad tavo broli
Tironas Sibiran išvarė? -
Nes tu kasdien žvelgi į toli
Ir keikį liūdną savo dalia.

O gal, kad namelius gintuosius
Išdaraskė, pelenais paleido? -
Nes eidams pro laukus žaliuosius
Nušluostei ašarą nuo veido.

Gal vien dėl to, kad komunistai
Badu galvijus išmarino.
Prisiminei tu žirgą rista,
Augintą savo ir kaimyno.

O gal, kad vergu kolektyvo
Tapai, norėdams kasnio duonos?
Bet ji išnyko gan ankstyvai -
Gurguolės išvežė raudonos.

Dabar žinau, ko tavo veidas
Kas dieną liūdnas ir sustingęs,
Kur šypsena ant veido žaidus
Nūnai prapuolė ir pradingo.

V i l i e l ė

UŽ LAISVĘ

Vėl, kaip naktį ana, sugiedos vyturys,
Sugiedos, patylės, nyks giesmė tolumoje.
Sunkūs rektai žvangės. Pro pravertas duris
Tu išeisi ir amžiams pradingsi tamsoje.

Nenutils vyturys. Vis giedos, kaip padūkęs.
Juk jis laisvas, o tu - geležim surakintas.
Gaubia žemę naktis, gaubia balzganas rūkas
Ir pravirksta žolelė žudikų suminta.

Prie dobės pastatys ir uždenge akis
Jie manys, kad kulka smaugs lietuvišką sielą.
Ne, netiesa! Ir po žemėmis plaka širdis,
Ir laisvę dainuoja sukruvintas smėlis.

Kai blakstienas lipdys išdidžioji mirtis
Sugiedos vyturys. Jis giedos apie laisvę.

Laisvę tą tu mylėjai kol plakė širdis
Ir dėl jos patekai į nelaisvę.

Prt. Ž i l v i t i s

ATEIS PAVASARIS

Tik mes ir girių pušys kalbam:

- Dienos pavasario ateis.

Kur dings bedieviai, šunų gaujos,
Kai vysim juos iš Lietuvos?

Sugriš pavasaris laimėjęs

Ir apsipykęs vainiku.

Mirtin vergija pastūmėjęs

Liksi, tautietai, laisvas tu.

O mes tiktai ir skėmbios girios

Vieni pavasario laukuos.

Bet pikto priešo nepabūksim

Ir nenustosime jėgos.

Sugriš mūs žmonės ištremtieji,-

Priešus surinkt visus padės,

Kuriems galvas skint seniai reikėjo;

O tebelauk jie dar mirties.

Prt. D i e m e d i s

TĖVYNEI

Mūsų jėgos tau, Tėvyne,

Mūsų žygiai tau.

Gana priešai tave mynė,-

Laikas keltis jau.

Aušta laisvės rytas lauktas,

Tad pirmyn, drąsiau!

Tėviškės arimai laukia

Grižtančio sūnaus.

Už tėvų apginta žeme,

Už tautos skriaudas,

Žongis mūsų partizanai

Pergalę parnešt.

Vėl draskys gelsvas ražienas

Staugdamas šiaurys.

Už Tėvynę gal ne vienas
Iš kovos negriš.

Bet drąsiau prie ginklo, broli,-
Laukia mūs kova.

Jau iš auštančių rytojų

Kelias Lietuva.

V i l n e l e

KOVON PARTIZANAI NUĖJO

Naktyje žiburiai

Suspindėje blyškiai,

Išnyko, pradingo šešėliu.

Boliko tiktai

Susimastę laukai

Ir pėdos išpaustos į smėlį.

O miškai, takeliai,

Tuo šešėliu tyliu,

Kovon partizanai nuėjo.

Išsiblaškęs bailiais,

Nedresiais spinduliais,

Juos mėnuo ramino, lydėjo.

Verkė beržas rasa,

Leido žemėn kasas

Ir liūdesio ūkanų klostės.

O lapeliais švelniais,

Drebančiais ir bailiais

Jų degančius veidus nuglostė.

Kaip prieš žygį malda

Ir švelni ir šalta,

Lyg aidas, toli nuskambėjo,

Su krūtinėj gilia, nemaria žaizdele

Kovon partizanai nuėjo.

Už gintuosius laukus,

Už gintuosius miškus,

Už sumindžiotą Tėviškę mielą,

Nepabūges kančių,

Pilnas meilės, vilčių,

Atiduoda ir kūną ir sielą.

Per griautinį, audras,
Savo kelia ataras.
Krūtinėj tik šaukia: "Į kovą!"
Anei priešų pulkai
Nebaisi, nei kulka,
Tau mielas, garbingas lietuvi.

Pro šakas nebyliai,
Išsiblaškęs giliai,
Mėnulis į žemę žiūrėjo.
Už gintuosius laukus,
Už gintuosius miškus,
Lovon partizanai nuėjo.

V i l n o l i s

V E L I N I S

Šviesa žvakučių virš kapų...
O miglės pasakas suaudžia.
Atskridęs drebančiu lapu
Vėjelis suokia dainą gaudžia.

O kas uždegs šviesias žvakes
Virš juodo kapo partizano?
... Eglaitės lenks žalias šakas,
Gailiai raudos suminta žemė.

Vėlinių naktį pražiūrės
Mama pro mažą gryčios langą...
Girdės, kaip obelys šlamės,
Bet tematys bežvaigždį dangų...

Vėjeliš judina lapus...
Žvakučių blyškios liepsnos snaudžia...
Prie brolių kruvinių kapų
Liūdnai svyrūnės eglės gaudžia.

P r t . D i e m e d i s

V E L I N I Ų N A K T I

Palaimink, Viešpatie, mūs vargo šalį,
Paguoski Sibire lietuvi.
Čia verkia ievos, diomedis išbalęs,
Ir mažas kūdikis be motinos pabudęs.

Čia sena motina ties kryžium puolus
Skausmė bežodžiame sustingo.
Krauju aplaistytos liūdėjo uolos,
Liūdėjo tų, kurie pradingo.

Naktis. Dangus žvaigždėm legendą seka,
O kapinės' - šviesa žvakučių.
Kas skuba ten, be kelio ir be tako,
Ir pagaliau po kryžiumi suklupe?

Gal šmėkla ten, o gal ten koks vaiduoklis?
O gal jį sielvartas išvijo? -
Jei taip be triukšmo blaškėsi vijokliuos,
Minėjo brolių, merdinčias lelijas...

Tai ne vaiduoklis, bet sesuo lietuvio,
Kurį jau priglaudė ši žemė.
Ji iš namų, kaip elgeta, išvyta,
Ji sesė žuvusio čia partizano.

Paguosk širdis nelaimių surakintas,
O Viešpatie, nors šitą naktį...
Tegul šios vėlinės mums laisve švinta,
Nes taip sunku paguoda kur surasti.

Palaimink, Viešpatie, mūs vargo šalį,
Paguoski Sibire lietuvį.
Čia verkia ievos, diemėdis išbales,
Ir mažas kūdikis be motinos papudėt.

Pat. D i e m e d i s

KŪDIKIO SKUNDAS

Ant tavo kapo verkia šaltas vėjas
Ir blaško merdinčią gėlelę.
Mamyte, kam išciti tau reikėjo,
Man ilgu čia ir širdį gelia...

Kam palikai, mamyte, mane maža,
Kur eisiu aš, kam pasiguosiu?
Dar taip norėč sugaut drugelį ~~gražų~~
Ir atnešti tau po šiais uosiais.

Sakyk, mamyt, kodėl ant tavo kapo
Dar matos juodos kraujo dėmės?
Čia ir ruduo, ir nuogos uosių šakos,
Ant tavo kapo verkti ėmė...

Kai belsis sutemuos/ naktis pajudus,
Sugrižk, mamyt, aš tavęs lauksiu...
Sugrižki čia ir, kaip pirmiau, paguoski
Ir sušukuok man vėli plaukus.

Kodėl negrįžti pas mane, mamyte?
Kam palikai čia verkti viena?
Sakyk, kur dingo vasara išvyta,
Jazminai, žydinčios purienos?

A u š r e l e

ŽUVUSIAM BROLIUI

Tu žuvai, mielas brolė,
Už rytojų Lietuvos.
Baisūs prišai tave puolė,
... Jie ir geidė šios aukos.

Ten, pily, matyt trispalvės
Plevėsuojančios nebteks.
Gėlės tik įvairiaspalvės
Galvelės ant kapo lenks.

Bet garbė tava gyvena, //
Ji - gyvųjų širdyse.
Niekada ji nepasena,
... Ji gyva ir manyje.

Aš ant tavo juodo kapo
Melsiu Dievą naktimis.
Juoda kryžių apkašysiu
Šios maldelės gėlėmis.

V a r d u v a

ŽUVUSIAM PARTIZANUI

Buvai stiprus, lyg ažuolas prie kelio,
Tu nebijojai skėraidančių amdrų...
Buvai narsus, turėjai kieta valią,
Tvirtai žengei gyvenimo keliu.

Tave lydėjo drąsi širdis ir plienas,
Tad nepatyrei niekada vargų...
Taip slinko valandos ir ilgos dienos:
Šviesiai svajonei pynėi kelią tu.

Bet štai, po šviesia vakaro žvaigždute,
Į amžinybę kelią sutikai...
Mupink vainiką, mylima sesute,
Ir brolių ktitusį apverk gailiai.

Tave minėsim, o narsusis broli,
Tavąjį vardą tarsime šventai.
Pasirinkai tu šalta, kieta guolį.
Tėvynės žemėje ilsėkis tad lengvai.

KŪČIŲ VAKARAS

Pavargęs vakaras į langą belsis,
 Motulė stala balta drobė ties.
 O ar ateisi, ar duris pravėrsi,
 Ir kas mane šiam vakarui pakvies?

Menu aš tėviškėj skarotus beržus,
 Menu snieguotą Kūčių vakarą,
 Kuomet daina, jaunystė, meilė veržės,
 O šiandien gailios, gailios ašaros...

Menu, Dievuli motina dalino,
 O tėvelis laimino mažyčius.
 Ir džiaugsmas veidus jų tuomet dabino,
 Kai rytą traukėm kartu į bažnyčią.

Ir taip skubėjo laimės pilnos dienos,
 Nubėgo metai laime nešini...
 Kai vieną kart privirto pilnas kietas,
 veidai jų baisūs... žmonės negerai...

Išsivežė jie mušdami tėvelį,
 Apalpusią paliko motiną...
 Krauju palaistytas paliko kelias,
 Bet jie ir tuo nebuvo sotūs.

Sugrižo dar ir išvežė mamytę,
 Kartu su broliu ir mažom sesutėm,
 Ten, kur Altajūs, saulė nebešvyti
 Ir šiltas vėjas niekuomet nepučia.

Čia palikau aš vienas be pastogės
 Išklydęs kruvinu kovos keliu.
 Čia savas kraštas, savai žmonės
 Ir taip čia nielas Tėviškės dangus.

Ir šiandien vakaras toksai pavargęs,
 Klatinga skraiste gobiasi naktis.
 Nuo Sibiro atskridęs vėjas verkia...
 Bet kas šią naktį man pravėrs duris?..

Prt. D i e m e d i s

ŽUVUSIAI SESEI

/ a. a. M a r t e l i s atminimui /
 Niekšinga budelio ranka
 Ir kraujo trokštanti siela
 Nutraukė, tau, sesut, jaunystę.

Ir blaškės vėsulai laukuos,
O žemė maudėsi kraujuos,
Kad laisvė Tėviškėn sugrižtu
Ir prisikoltų Lietuva
Po amžių priespaudos sunkios
Išvarginta, kraujuota žemė...

Už kruvinas tautos žaizdas,
Už brolių surištas rankas,
Už merdinčius kraujuose brolius,
Palikus degančius namus
Ir nešimnautus dar laukus,
Ejai visiems parnešt rytojų...
Skeusmu tau suplakė širdis,
Kai pamatei lauku tėvus
Ir brolius Sibiran išverant.

Ir neišvydusi laisvos,
Naujai atgimstančios tautos,
Tu užgesai dar laisvei švintant. ~~It~~ ~~It~~
Ir gatvėj pamesta nuoga
Kraujuose skendėjai visa
Daugui žvaigždėm sidabro sningant.
Palaužta kruvinos kovos
Tu mums paliksi amžinai -
Kovoje žuvus partizano.

R ū t e l ė

M A M A

/Skirtas Benamio motinai /
Vėjo kauksme girdžiu tavo skundą,
Tai ne jis gailiai verkia, o Tu.
Skausmas Tavo ribų neberanda,
Skausmą Tavo širdyje nešu.

Akyse Tau ašaros žvilga,
Tai ne ašaros - kraujo lašai.
Ir gyvent Tau šiandieną prailgo...
Rodos, metų šimtus gyvenai.

Niūrios, alkanos rudenio dienos,
Dar niūresnė tavoji dalis,-
Nes vienintelio vaiko šiandieną
Jau gyvųjų tarpe nebėra.

Pabučiavo mirtis ji į rūpas,
Jisai didvyris - niekšų auka.
Jis negyvas, jom niekas nerūpi-
Tau gyvenimas liko kančia.

Tu verki, veidu ašaros ritas...
Mama, mama! Neverki, nustok!
Aušta rytas, skaištus laisvės rytas,
Savo kūdikį jam paaukok.

Aš žinau, priekaištausi man, mama,
Pasakysi: "Auka perbrangi".
Bet suprask, maže didvyrių gema
Šiandien mūsų brangiojoje šaly.

Noklausai, akys Tavo išklyšta
Į nakties paslaptingus tolius.
Niglose Tau vaidenas jaunystė,
Tavo kūdikis... miręs sūnus...

Staiga pakeli galva išdidžia.
Akyse - kerštas priešams baigus!
Mama, tikslu Tu savo įvykdei,
Amžinai Tau Tėvynė dėkos.

Pr. B e d a l i s

ŽVAIGŽDĖM KRINTANT

Mirgės naktim žvaigždynai,

O mes keliausim vis/

Niūriais, pilkais arimais,

O žvaigždės kris, vis kris.

Ir kris sau tyliai žvaigždės,

Kaip rytmečio rasa,

Kaip krinta pirmos snaigės,

Kaip skruosta ašara.

O mes kas nakt keliausim

Parnešt dienų naujų,

Parnešti kraštui laisvę,

Prikelt ją iš kapu.

Gal ir mana žvaigždutė

Gyvenimo nukris

Ir veltui lauks motutė,-

Sūnus jos nebegriš...

UŽ GIMTĄ ŠALIĄ

Karti dalis, niūrus pasaulis,
Ir dienos ilgoš, ilgos...
Ar beišvysiu laisvės saulę
Kurios taip pasiilgau?

Ir slenkė dienos niūrios niūrios
į amžių kapinyną.
Matau, kaip griūva miestų mūrai,
Kaip vyrai šaliį gina.

Kovų verpetuos žūsta vyrai
Savęs nepagailėję,
Už savo mielą, gimtą šaliį,
Kuriam jie taip mylėję.

Nesudreba ranka nė vieno,
Kai paskutiniu šūviu reikia
Užbaigt šią žemės dieną,
Gyvenimą tą niūrų.

Mes jie nežino, kaip lietuvis,
Laisvoį šaly užaugęs,
Vergautų priešui lyg nebuvęs
Sūnum laisvos Tėvynės.

Tai kas, kad dienos niūrios, niūrios,
Kad vien mirtis aplinkui?!
Už gimtą šaliį ir už būvį
Tvirtai aš spaudžiu ginklą!

UŽ VISKĄ APMOKĖSIM

Gal manot, širdis mums išplėšę,
Išciti, kaip atėję?
Ne! Už kiekvieną dirvos rėžį
Mes būsime apmokėję.

Užu nulaužtą pievoj smilgą
Ir sutryptą šakelę
Jums pagalasti peiliai žvilga,
Kulipkos - aštrios strėlės.

Mes jums negalim dovanoti,
Nekeršyt - nė nemanom.
Tem mūsų juodbėriai balnoti,
Tem mylimas naganas.

ŽYDĖS ALYVOS

Dangus pravirko apsiniaukęs,
Pravirko ašarų rasa.
Į rūsčią kovą broliai traukia,
O lūpos' - pergaldės daina.

Kodėl apfaudat juos dar gyvus?
Geriau sakykit: "Griš sveiki!"
Tada nevysta tik alyvos,
Jei jų žydėjimu tiki.

Ir mūsų dienos-tai alyvos
Ir vyst negali niekada,
Tiktai klestėt, kaip žiedas gyvas,
Į saulę veržtis su malda.

KAI TRIMITAI AIDĖS

Kai trimitai aidės, ir kardai sužvangės
Tarp girių plėčių, galingųjų,
Bernužėliš nelauk, lietuvaite skaisti,
Ir sūnelio neverk, motinėle.

Auš raudona aušra, bus puota kruvina...

Į žygi, į žygi, į žygi!

Mes žygiuosim tenai, jų pramintais takais,
Į kovą už brangią Tėvynę.

Mums sesutės nupins iš gėlių vainikus

Ir ašarom laistys takus...

Žvangą plieno kardai ir trimitų aidai

Į kovą mums kelią terodo.

LIETUVIS NEMIRŠTA

Nojaugi liudėti mes gimė!?

Teplaukia iš lūpų daina!

Ne vargui tėvai užaugine,

Ne viskas vergijos diena!

Tarp užinčių girių išaugo

Lietuvio plieninė žvalia.

Ją budeliai bandė pasmaugti

Sunkia, netikėta dalia.

Tik miręs iš kapo nekyla.

O miršta - tik kūnas trapus.

Lietuvio - nemirštanti siela,
Lietuvis nežino kapu.

SAKALO MIRTIS

Baltas baltas karstas, nedažytas,
Baltos gėlės... O tamsi naktis...
Tarp eglaičių žvakės iškaišytos
Tyliai gos, kai rytmetis nušvis.

Jį palaidos broliai partizanai,
O su jais - visa, visa šalis.
Jie iš žemės savo drąsą semias,
Ašarėlės jiems niekad nokris.

Tamsią naktį draugą pašarvoję,
Atsisveikins rūščiai, kaip visad.
Eglių šakos gailiai ašaroja,
Eglių šakos verkiančios rasa.

O už mirtį sakalo padangių
Keršys broliai priešui negailėję.
Kas numirs už savo žemę brangią,
Tas ją bus savu krauju penėjęs.

KALINIUI

Nužydės žiema speiguose,
Upės leda išplukdys...
Tik tu vienas ten už grotų...
Tavo akys nematys
Vasaros naktų miglotų.

Mes žygiuosi drasūs, tylūs
Pievonis rasotom vėl.
Tau skausmai krūtinėj gilūs
Kaustys ledais gal
Atminimai brangios laisvės neišdile...

Dieną, naktį tau vaidensis
Žaros skaisčios rytmečių.
Mielas ten gimtasis namas
Tarp klevų žalių
Dieną, naktį tau vaidensis.

TRENTINĖS KAPAS

Pajuodavo arimai,
Aštrus dirvonių kvapas.
Sakyk, miela paukštyte,
Kur man surast jos kepa?

Kur jis?.. Vėjeliu klausiu,
Prašau juodų arimų...
Man šnabžda erškėtynai
Ir drebulė eprimus...

Kur jis, tas juodas kapas,
Gal dilgėlėm apaugo,
Gal jį kas tamsią naktį
Sargai piktieji saugo?

Per kalnus ir uolynus
Slidus, sumintas takas...
Gal būt, ji ten parimus,
Gal ten jos kapas slepias?

Einu, einu uolynais,
Slidžiais slidžiais, kaip sniegas.
O tas ieškotas kapas
Vis bėga, bėga, bėga....

NAKTĮ PASLAPTINGA

Naktį paslaptinę, naktį niūrią, šaltą,
Jie tavę išvarė iš gimtųjų nemų.
Ir pravirko gluosniai, sviro ievos baltos,
Ir širdy paliko liūdna, neramu...

Po laukus plačiuosius aimanavo vėjas,
Beržynėlis verkė liūdnas pakelės.
Tėviškę apniaukė juodas debesėlis
Ir žiedai nukrito pievoje gėlės.

Ar sugrįši, broli, iš svetur gimtinėn?
Ar sulauks dar tavęs Tėviškės laukai?
Gal veltui mes lauksim, gal veltui tikėsim,
Gal veltui vilties tu žiburį matai?

TRETTINĖ

Virš Irkutsko lietūs, lietūs nuolatos,
Tu jau neregėsi Tėviškės brangios.

Neskambės gitara liepos vakarais,
Neliepsnos tau akys džiaugsmo žiburiais.

Ir atskrido vėjas tėviškės laukų,
Ir švelniai kedena garbanas plaukų...

Kad taip glamonėtų mylimo ranka,
O dabar tas vargas, ta skriauda už ką?

Mylimas jau žuvo... Nebegriš, nekels,
Tik laukinės rožės ant jo kapo žels.

Bet tu nematysi niekad jų žiedų,
Niekad nenuplausį skausmo nuo veidų.

Kur kalnai, pakalnės, upės ir kriokliai,
Kur tos dainos švelnios, plaukusios tyliai?..

Tarp juodų arimų ir gilių vagų
Dar garuoja kraujas kritusių draugų...

Virš Irkutsko lietūs, lietūs nuolatos,-
Tu jau nematysi Tėviškės brangios...

O jei ir sugrižtum, paregėtum ją,
Tm tik, kad aplietum ašara gailia...

TA VAKARĄ SODAI RAUDOJO

Tą vakarą sodai raudojo,
Ir verkė daržely rūta,
Ir dūzgė retežiai ant kojų,-
Lietuvaitė tai verkė jauna...

Taip vystė jaunystė už štangų,
Sukaustyta žūsta už mus;
Toks mažas sukaustytas langas,
Taip ilgu ir liūdna varguos...

Ten vaikščioja sargas paniures,
Toks juodas, tamsus, kaip naktis.
Mergaitė sukniubo prie vartų,-
Jos laukia sunkioji mirtis.

Eik tu nuo tų vartų plieninių,-
Tie vartai tavęs negirdės.
Negirdės nei mūrai šaltieji,
Iš skausmo vien širdis sopės.

Eik tu nuo tų vartų prakeiktų,
Kur laisvės daina sulinguos,
Kur broliai išėję į audras
Graudingas dainas uždainuos.

AK, KAIP ČIA VISKAS MAINOS
Ak, kaip čia viskas mainos:
Lingavo čia laukai.
Skambėjo paukščių dainos,-
Dabar pliki laukai.

Nebėr gimtinės šilo
Ir ažuolų senų.
Ošimas jų nutilo,
Nebegirdėt dainų.

Bet aš vis svajoju,
Einu senų taku.
Klajōju ir klajoju
Nuo pat jaunų dienų.

- Palauš tave, kaip pušį,
Ir tavo lapai kris.
Ir tu, ir tu palūši,-
Kartojo vės šiaurys.

Bet aš nepasiduosiu
Be mūšių, be kovų!
Kaip ėilės senų uosių,
Kaip tūkstančiai klevų...

Tegul tie vėjai ūžia
Ir graso man grabut!
Supinsiu aš dainužę
Iš meilės ir kančių.

EI, KAREAI!
Ei! Kariai drasiau į žygį!
Giaklus į rankas, draugai!

Lietuvos šalis pražydo
Su banguojančiais rugiais.

Susiūbuos pakalnėj karklai,
Lenksis beržas nuo kalvos,
Kai, palikę dirvoj arklą,
Einam ginti Lietuvos.

Vandens ežeruose drumsis,
Mušis vilnys į krantus.
Broliai ginsis, gins ir grumsis.
Už žemę ir namus.

Mes prisimenam kas dėjos,
Dar anų kovų metu.
Už laisvos šalies idėjas
Mes visi kartu, kartu.

Ariamžemę ir apsėjam,
Statom tiltus per upes.
O kai gint šalies išeisim,
Plienas ir akmuo trupės!

Mūsų broliai krauja lieja,
Galvas guldo atkakliai.
Mūsų tie laukai žalieji.
Mes artojai ir kariai!

LAISVĖS MARSAS

Skambėk, daina, laukais Tėvynės
Ir laisvės žygin stiprink mus.

Te, Lietuva, vargus pamynus,
Graži, laiminga vėliai bus!

Ne veltui žonė karšto kraujo
Sugėrė tie k vaikų savų.

Ją svetimi atėjo žemint,
Bet ji gyva čia, tarp kovų.

Parneš mums laisvę partizanai.
Visa suvarginta tauta

Pakils į žygi. Te nemano,
Kad Lietuva jau pavergta.

Plačiai siūbuoja viršūnelė

Berželio liekno prie kelių.
Apgynę vyrai Tėviškėlę
Trispalvę kels ties berželiu.
Ir laisvės daina neš vėjelis
Į visas keturias puses,
Kad Lietuva nubudus kelias
Vaikus savus į laisvę vest.

TAU, TĖVYNE!

Tau, Tėvyne, daina kuo skambiausia,
Ir darželio Tau rūtų žiedai.
Patikėk, Tu daugiau nevergausi,
Svetimi bus tavieji vargai.

Tau, Tėvyne, rytojų mes nešam,
Giedrą dieną, saulėtus laikus.
Juk neveltui čia kraujo tiek laša
Numylėtų Tavųjų vaikų.

Tau, Tėvyne, rytojų nuausim
Ir laiminga žygiuosi Tu juo.
Jei mes laisvės trimitais negausim,-
Te į akmenį virsta vanduo!

A u š r ė

VAKARO DAINOS

Kai Baltijos bangoj nuskęsta
Dangaus galingasis žibintas,
Ir vakaras, tyloj pašvestas,
Ateina vargstančių raminti,
Nušluostęs prakaitą lietuvis
Laukuos skambiai užtraukia dainą,
Kad už Tėvynę brolis žuves,
Kad laisvė tėviškėn ateina,

Kad grįš motulė iš Uralo,
Kad seserėlė, iš nelaisvės
Sugrižus rožę, rūtą žalią,
Dainas dainuodama, palaistys.

O dainos gražios! Dainos - viltys!
Jūs širdį žadinat ir krauja!
Kas jus uždraus, kas jus nutildys
Skambėt ir skelbti rytą naują!?

Aidėkit slėniais ir pušynais,
Aidėkit Nemunu srauniuoju!
Tegul pasaulis visas žino-
Lietuvis neverkia - dainuoja!

V i l n e l ė

VAITOKI! JŪRA

Vaitoki, jūra mėlynakė,
Ir gūdžiai gausti nepaliauki,
Tėvynės žemę švelniai plaki
Ir kraują nuo krantų nuplauki.

Vaitoki, jūra išdidžioji,
Tu kančią, kaip ir mes, pamėgai.
Akin giliom vargus skaičiuoji,
Išrymai per naktis be miego.

Senovėje, prie tavo kojų,
Vaidilos aukurus kūreno.
Šiandien liepsnelės jų klajoja
Ir kiekvienoj širdy gyvena.

... Auš laisvės rytmetis nušvitęs
Su medžių šlamesiu puikiuoju,
Ir jūros bangos/ atsiritę
Suklups prie Tėviškėlės kojų.

Šiandieną, jūra mėlynakė,
Vaitoki, gausti nepaliauki,
Tėvynės žemę švelniai plaki
Ir kraują nuo krantų nuplauki.

V i l n e l ė

PRAVIRKO LIETUVA

Pravirko Lietuva... Pravirko ir su-
stingo

Tarp upių, ežerų gilių.

Tokia niela... Net balso stinga,
Kad nuramintumei ją žodeliu.

Pravirko Lietuva, bet ne savęs nie-
loji

Ji rauda sielvartų tyliau.

Aplink naktis, naktis tamsioji
Pilna kančios ir sopulių.

O naktį ta pilkai išbala
Lavonai gatvėj pamesti...
Ir kraujas rūbuose sušales
Toks juodas, kaip pati naktis.

Prie laisvės sukuro suklupe
Tie, kur nelinko po našta,
Kur mirdama kartojo lūpom:
- Tėvynei priesaika šventa!

Jų verkia Lietuva... Beverkdama sus
stingo.

Tarp upių, ežerų gilių.
Tokia miela, net balso stinge,
Kad nuramintumci ja žodeliu...

Pr. D i e d ū s i s

I Š T R E M T A J A I

Aš norėčiau priskint tau žiedų,
Tų žiedų nuo svyrūnės obels.
Vėl skubėti iš miško taku
Ir į tavo langelį pabelsti.

Pasvajoti drauge, kaip kadaise,
Paklausyti naktinės giesmės,
Pasiklaust, ar dar kartą ateisi,
Ten, kur girios, upelio versmė.

Bet deja, tu toli nuo Tėvynės
Atplėšta azijatų grubių.
Skundžias žemė čia ryto aušrinei
Ir vėl šlakstos lietuvių krauju.

Tave glosto ten tyrlaukių vėjas,
Drasko vėda Altajaus miškai.
Ir vakariui meldiesi išėjus.
Sunkią dalį aš tavę žinau...

Bet nelūsk, nes sutraukys grandines
Mūsų valios, jaunystės jėga.
Ne vergijai mylėti Tėvyne!
Mes prisiekėm, vaikai jės laukų.

Sklaidos laisvės čia rytmečio žaros,
Švinta rytas Tėvynei tave jau ir lau.

Vėl bus linksma, malonu ir gera
Ir kovot noreikės jau daugiau.

Jei sugrižus tarpe ginklo brolių
Veltui žvelgsi, bet manęs nebus,
Neraudok, bet nuskynusi rožę
Ja papuošk žuvusiųjų kapus.

V i l n e l ė

TIK DĖL JOS

Ji su saule nubudusia kėlės,
Ji žydėjo su žiedu obels,
O šindien slenke kančios, kaip vėlės,
Virš tavęs ir virš pilko rudens.

Tik dėl jos, kad vėl kiltų žydėti,
Ejo, vargo ir mirė kančioj.
Liko kryžiai krauju pažymėti
brolių, kritusių laisvės kovoj.

Tik dėl jos kenčia Sibiro taigos
ir kovoją, širdis kol gyva.
Tavo naktys ir sielvartas baigias:
Kilk gyvent ir klestėt, Lietuva!

N e r i m a s

ŽUVUSIAM BROLIUI

Tą rytą, tai mirtis tave ten šaukė
Balsu viliojančiu, švelniu,
Bet vakaras nutraukė kaukę
Nuofos klaikių akių...

Ir pažvelgė ji tau į veidą
Lėdiniu tuo žvilgsniu,
Ir juodas šydas nusileido
Ant tavo žydičių dienų.

Tu išėjai, kaip kąd išeinama
Į maža, popietinę promenadą.
Tu nežinojai, drauge nepamainomas,
Kad tai lemtis tave didžion kelionėn
veda.

Tu išėjai, sudiev netaręs
Ir nepaspaudęs rankos.
Tu išėjai už jūrų, marių,
Ten, kur negaus patrankos.

Tą vakarą tavęs mes laukėm
Su nerimu sunkiu.
Atėjo ji, atėjo ji be kaukės,-
Mirtis atėjo tuo keliu.

V a s a r i s

PARTIZANO GIMTINĖ

Nepaliko man nieko šiandieną,
Nei sesučių, nei brolių, tėvų...
Nepaliko nei pagalio vieno
Vietoj mano gintųjų namų.

Ten, kur buvo sesutės darželis,
Ir žaliavo žalioji rūta,
Ten šiandien stagarai vien nubalę
Ir išspardyta žemė juoda.

Vietoj manojo namo gimtinių
Tik paliko krūva akmenų.
Skausmas spaudžia man jauną krūtinę,
Kai pro gintą sodybą einu.

D a i n a

LAISVĖS TAKU

Pasiilgau gimtinės, jos klonių
Ir miškų tartum rūtos žalių.
Skrenda lengvos, auksinės svajonės
Aplenkt partizanų - brolių.

Šaukia kraštas, Tėvyne grįžt moja,-
Gintas sodžiau, skubu į tave.
Svyra galvos beržų vienuroje,
Žvanga dalgės rugpiūčio bare.

Glaudžias žemėsna varpos auksinės,-
Kelia žemei vanduo vestuves.
Nepalūš niekad, niekad Tėvyne,
Kraujas, ašaros, auksu žibėss

Ji našlaitė - akim, melsvė lino,
Kaip bodugnės žydrių ežerų!
Vergo pančių vaikai jos nežino
Partizanų pasukę keliu.

Nevergausi, Tėvyne, kol sūnūs
Vardą tavo širdyje nešios!
Milijonai pasaulyje žūna...
Skendi žemė šventoji kraujuos.

Pasiilgau gintinēs, jos kloniņ
Ir žaliņjū mišku sakalū...
Skubā ilgesio pilnos svajonēs,
Skuba laisvēs pramintu taku.

Pr. D a u g a i l a

PAŽĀDO NEREIKI

Lietuva, Tēvyno mūsū,
Kokia tu graži.
Nors pavergta žiauraus ruso,-
Mums brangi esi.

Daugelis, menu, kalbējo
Apie meilē tau,
Ir ī kovā stot žadējo,
Kai trimitai gaus.

Bet kai Tēviškē prislēgē
Vergija baisi,
Kam nuo pažado tu bēgi,
Kur kova drasi?

Ak, supraski tu, lietuvi,
Pažado nereik!
Tik narsiai ginklu kovoki,
Tautos keliu eik.

R E G Ē J I M A S L i e p a

Mačiau, Tēvyno, tavo ašarū - perlū karolius,
Mačiau aš tavo krauje dar garuojami ir skaistu.
Mačiau, kaip žuvo, krito meno broļiai,
Tarp giriū, ošiančiū ir samanotū raistu.

Tavujū ežerū ir upiū mēlynajam veide
Tauri kančia, kaip gintaras, atsispindējo.
Apspiaudē išgamos tave, išniekinē aplēido
Ir nukryžiavo aziļatai prispaudēja.

Ir virto pelenais, ir degē tavo sodžiai,
Drebējo žemēs alpstančios krūtīnē.
Pro dūmus, pro griausmus suskambo žodžiai:
- Aš būsiū vēl laisvai Nustosite kankinē!
Upēļiai, giriōs, kloniāi pakartojo tavo bālso
Šaunieji partizanaī iš mišku pakils. aida,

- Sugrišim, - tarė tremtiniai, - atnaujint
tavo veido.
Jų priesaikos žodžius kartojo tamsus šilas.
Prt. N e r i n g a

V A S A R I S

Vėliai užauja Vasaris
Kruvinas, kovoj inirtęs.
Žvanga plienas, žvanga varis,
Priešas randa vien tik mirtį.

Ne, ne maršas gedulingas
Audrai staugiant skamba tyliai.
Kulkos lokia. Kulkom sninga
Ne dangus, bet žalios šilas.

Staugia Vilkas Geležinis
Tamsia nektį prisikėlęs.
Staugia! Ir visoje Tėvynėj
Aidį balsas jo pašėlęs!

Broliai nebalnos žirgelių, -
Nė žirgais į mūšį joja.
Raistais, krūmais eis, be kelio,
Dėl tavęs, Šalie gintoji!

Ir Šešioliktą Vasario
Miškuose iškelis Trispalvę.
Vytis sublizgės iš vario! -
Lenks prieš ją karžygiai galvas.

Tą Vasarį, pikta, rūsty,
Prakalbės vėl partizanas:
- Aš kovosiu, kolei skruostu
Prie tavęs priglūsiau, žeme!

T ė v y n ė s - A š a r a

SESE PO KRYŽIUM

Vakaru laukai alsavo.
Sutemos padangėm slinko.
Vėjas sielvartą dainavo, -
Keliiai po kryžium sulinko.

Senas kryžius sugirgždėjo, -
Daug jis matė, daugel žino.
Brolį vieškeliu lydėjo,
Mamač budeliai kenkino.

Neliūdėk, neverk, sesute,
Ašara paguos vargelį.
Tu tvirta, kaip plienas, būki,
Nesuklupk ant juodo kelio.

Kelias toks klaidus be galo,
Daug pavojų - eit sunku.
Mepamesk tiesaus takelio, -
Ženk į priekį nors sunku!

Kai naktis arimą glostė,
Lys šešėlis sesėėjo.
Žvelgė kryžius susimastęs, -
Dėl Tėvynės jis kentėjo.

B e r ž a s

PARTIZANO KELIAS

Dengia žemę rūkas pilkas,
Rūkas vakaro tamsus.
Partizano kelias ilgas,
Kelias ilgas ir baisus.

Vos tik vakaras šioj žemėj
Pasipuošia žiburiais,
Mūs jaunasis partizanas
Jau žygiuoja sau ramiai.

Vėjas užauja ir kaukia,
Gabia žemę sutema.
Nuo veidų rasas nubraukęs
Jis žygiuoja, ir gana!

Nejaučia jisai pavojų,
Nei baisy kovos audrų.
Automatą - mielą brolių
Stipriai spaudžia prie počių.

Žengia partizanas šiandien,
Ir rytoj drąsiai žygiuos,
Žengs, kol prarastąją laisvę
Tėviškėlei iškovos.

D a i n a

Žallankmēt, pbrōlėkō-
Bučiuoja skausmas sielą.
Lankykit, broliai, pirkia

Kas naktį juoda, tylią.

Užbėkit pasišildyt,
Prieš eidami į žygi.
Be laisvės čia taip ilgu,-
Vien juodas skausmas žydi.

Bet ji ateis, sugriš ji,
Ant rankų ją parnešin.
Pirmyn, drąsi jaunyste,
Už laisvę kovą tęsim.

Žalia ganta pravirko,-
Ruduo čionai atklydo...
Lankykit, broliai, pirklia
Ir neškit laisvę didžią.

P r t. N e r i n g a

Ž U V U S I E M S

Pro laurus smelkias erškėčių pynės,
Iš po spyglių - akių blizgesys.
Juk ne laurų ieškoti mes gimėm,
Bet kovot ir numirt, kaip visi.

Kraujas rubinu žemėn ištryško,
Kraujas laurų vainiką nuplaus.
Neša angelas veidą taip blyškų
Pro žvaigždes, ligi pačio Dangaus.

Laisvė nemirė... Mirė karžygiai...
Laisvės kaktos niekad nesūžeis
Aštrūs erškėčiai spygliais dygiais.

Be skausmų ir be kraujo išlieto
Niekas laisvės suprast nemokės...
Nežinos kam tiek žūta, kentėta...

K r e g ž d e l e

P R A K A L B Ė S

Žydi gėlės, medžiai žydi
Laikinai.
Meilė mūsų žingsnius lydi
Amžinai.

Einamė per tankų mišką naktį,
Meilė nomarūnė tviška širdyje.

Veidas balsta, širdis alpsta
Dėl Tavo.

Už pavergtą savo šalį
Žūvam mes.

Už Tėvyne ženklą į kovą! Bus laisva
Daug kentėjus, kraujuos mirkus Lietuva.

Kai pavasari žibutė
Sužydės,
Lietuva pakils iš kraujo,
Prakalbės.

Pr. N o r i n g a

N E P A L Ū Š I M I

Nesuklupti, nesustoti!
Taikliai automatas pliekia.
Tegul kruvinas besotis
Žemėj kruvinoj palieka!

Kraujas teka, kraujas karštus,
Kraujas brolio, kraujas draugo.
Šitas kraujas šaukias keršto,
Tuos kraujuose laisvė auga.

Nešė Žalgiry, širvintuos,
Mūsų bočiai laisvės rytą.
Ir šiandien mes lapais krintam,
Nes ta laisvė saule švyti.

Klupsim, stosimės ir eisim,
Laisvėn eisim ligi kapo.
Kai su priešu atsiteisim,
Grišim nemirtingais tapę!

Nepalūšim, nesustosim.
Taikliai automatas pliekia!
Tegul kruvinas besotis
Žemėj kruvinoj ir lieka.

Prt. N e r i n g a

KAS MES

Pagirdyti raudon, pasotinti kančia,
Su meile nemaria ir amžinu kerštu,
Mes einam per laukus, mes einame nakčia,
Mes einame rūsčiai, dejuojančiu kraštu.

Mes kylame iš ten, kur žemė kruvina.
Neklauskite kas mes. Mes - laisvė ir kova.
Pracisime visur; kaip aidas, kaip daina,
Palaimins ir minės - motulė Lietuva.

O mirštant neraudęs nei mama, nei sesuo...
Niekas kapo nesupils ir kryžiaus nestatys...
Pagalviu pasiliks - sunkus laukų akmuo,
O patalu - kraujuotas gatvės grindinys.

Prt. N e r i n g a

KOVOS BROLIUI

Išblyško žara vakarinė,
Virš miško pakilo šešėliai,
Tik dūko kulipkos arimuos
Ir rausės į vieškelio smėlį.

Duslokai dunksonant granatom,
Vaitojant iš sielverto žemei,
Tik priešą, tik priešą tematė
Įnirtęs kovoj partizenas.

- Te rausta arimai nuo kraujo,
Tožybčioja kraujas lyg rasos.
Už Tėviškės žemę aš kausiuos,
Kol kraujo turėsiu nors lašą.

- Žinau, kad kovoju už laisvę.
Dirvonu, ~~vėžiama~~ man girdis.
Ir vietoj grandinių belaisvio
Pasirenku didvyrio mirtį.

Padangėj maži debosėliai,
Padangėj mėnulis toks gelšvas.
Jau parako dūmai ir smėlis
Apklojo kovojančių galvas.

Jei mirti, tai mirti kaip mirė
Nuo seno garbingai lietuvis.
- Vėjeli, nešk žinias į girias,
Kad grįšiu į ją aš ir žuvs!

Kulkosvaidį amžiams nutildęs,
Tu galva prie žemės pridėjai.
o kraujas, žemčiūgais sužvilgęs,
Į dainas skambias susiliejo.

Prt. N e r i n g a

KAS IŠ TO?

Kas iš to, kad pirkelė mažytė
Apkaišyta berželiais žaliais?
Vargas alkanas juokiasi gryčioj,
Vargas alkanas slenka laukais.

Tėvas Sibire take sumynė,
Prie Baikalo kapelis mamos.
Brolis amžiams užmigo pusnynuos,
Nebespėjęs pakolti galvos...

Liko sesė... Ir sielvartas liko...
Širdį sielvartas kirmėlė griauš.
Veltui, veltui tās klevo vainikas
Stiopsis naktį lig pačio dangaus.

Negražins jis sumindžioto juoko
Ir draugų užmuštų neprikels.
Klykaus kláikiai vienatvėj apuokas
Ir beržai pagiry malda mels.

Prt. N e r i n g a

VIDURNAKČIO SONETAS

Sučėjo žalias eglų šilkas,
Dangaus žvaigždėto nematyt.
Kažkur toli vis staugia vilkas
Ir staugs jis, kol rytai ims švist.

Akis visiems užmerkė miegas.
Tylu. Tik rasos kai kada
Nuo smilgų snaudžiančių nubėga
Krikštolo tyra kaskada.

Tiktai liepsnelė laužo dreba...
Širdis ritmingai taria jai -
Klajonių draugei mylimai.

Virpėk širdy, liepsnelė laisvės!
Virpėjimu prikėlk visus:
Tė kovai nemarėi pabus.

Prt. Neringa

B A L T I J A I

Samanotą, seną, rymo žvejo pirkia,
Nesuprasi niekad, kiek kentėjo jina...
O toliau - nuo vėjelio berželiai verkia
Ir, it mėlynos akys, pražyde linai.

O sugausk, Baltija, išsiliek iš krantų,
Suriaumoki kerštu, kaip žuvėdra suklyki
Mes mokėsim suprast ko nerimdama tu
Gelsvą pamario smėli liūliuojai, plaki.

Vakarinė skaisti neužmigdo sapnais
Ir aušrinė akių neužmerkia gilių...
Aidi juokas kleikus šatavų pamariais,-
Tu tari jam pliuškeniku rūščiai tyliu.

Suveitok; Baltija, jei suprasti gali,
Kiek dėl laisvės brangių mes padėjom aukų.
Užliūliuoki tu juos gintariniam smėly
Ir nušluostyki kraują nuo veido, akių.

Prt. Neringa

T R E M T I N E I

Siaučia vėtra pikta
Kazachstano laukuos,
Vėtra nubraukia ašarą tyrą.
Sniego daug prisnigta...
Ir tavuose plaukuos
Žvilga snaigės tarytum safyrai.

Sudejuos kai kada
Gūdžiai gūdžiai pušis,
Nusijuoks patekęjus aušrinė...
Ir tylią kaskadę,
Vėtrai staugiant, atskris
Girių kvapas iš tavo Tėvynės.

Nepaklausi už ką
Tau graūdinės vergų
Gal lig kapo šiandien atitoko.
Kryžių deda ranka...

- Ddieve, laiminki tu
Brolių - didvyrių kruviną taką.

Sussepnuosi tu gal
Žalia giria tenai
Mylimoj Lietuvoj, partizana.
Noris skristi, kaip gal,
Skristi aro sparnais,
Į sumindžiota gimtąją žemę.

Staugia vėtra pikta
Kazachstano laukuos...
Sūrios ašaros žemėsna byra...
Sniego daug prisnigta.
Ir tavuose plaukuos
Žvilga snaigės tarytum safyrai.
Prt. N e r i n g a

LIETUVA PAVASARĖ

Ne, niekad, žeme, nemačiau
Tavęs tokios nubudusios,
Su upėm išsiliejusiom
Ir dirvomiā pajuodusiom.

Ne, nemačiau ašai Tavęs
Gelsvom kasom sumirkusiom
Ir ašaras visas, visas.
Išliejusios, išverkusios.

Kiek vargo kloniuos ir kalnuos,
Kiek skausmo teka upėmis!
Kaip kryščia paukštė uosiuose
Ir kaip berželiai supasi!

Krikštolo mėlyno kaskadomis
Tu virpanti, kvėpuojanti!
Kančioje laimę radusi,
O Tėviške brangioji.

Su saule kilk žydėjiman,
Su saule krauki žiedą naują.
Mes - Tau gyvent atėjome
Ir mūsų kraujas - Tavo kraujas.

Prt. N e r i n g a

VYŠNIOS NUBALO

Vyšnios nubalo, žiedais nubalo,
Vyšnužės naktį snaudė.
Šiaurys vėjužis, ledu sušales,
Baltuosius žiedus gaudė.

Gaudė, nugaudė, šiaurys įdūkės,
Žiedus švelnius nudraskė.
Per visą naktį po sodną sukos,
Per visą naktį blaškės.

Rasužė tviska ryteki ankstų,
Rasužė perlais žiba.
Krite brolelis peržengęs slenkstį
Gimtos sodybos.

Dvi akys mėlsvos, kaip mėlsvas linas,
Plaukai gelsvieji šilko,
Kraujo primirko, kraują aptvino,
Kraujuose susivilgė.

Gal paukštė klykia, raiboji klykia,
Priglusdama prie žemės?
Ne... Tai motulė dejuoja tykiai
Sūnelio partizano...

Į juodą kraują vyšnios žiedelių
Baltų baltų prisnigo...
Ir tavo kelias, keliautas kelias,
Toks tyras, kaip tas žiedas.

- Už laisvę kritęs, laisvužę brangią,
Per amžius gyvas būsi,-
Šiaurys šnabždėjo, šnabždėjo, rangės,
Nubudusiuose uosiuos.

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

TURINYS

Psl.

1.	Borželis	UŽDIRKIN VAIHIKA.....	1
2.	Sigutė	BUS TRVYNE LAISVA.....	1
3.	Vėjūnė	JŪSŲ KRAUJAS.....	1
4.	Danguolė	SISI TU.....	2
5.	Borželis	SKUNDAS.....	2
6.	Vėjūnė	PANESITE JOS.....	3
7.	Pelenė	VARPO MALDA.....	3
8.	Besė	DAINA.....	4
9.	Girdėnė	PAVARGAI BĖGIAI.....	5
10.	Naglė	RŪPINTOS BROLIUI.....	5
11.	Draugė	TRIMTINIUI.....	6
12.	Draugė	ZUVUSIAM.....	7
13.	Alantas	ME JUODBERIAIS.....	7
14.	Užmirėta	PARTEZANUI.....	7
15.	Tautmylė	LIETUVAI.....	8
16.	Samana	KOVO DRAUGAI.....	9
17.	Ziemaras	TRVYNEI SAUKIANT.....	10
18.	Ambo	PRIES KELETA NETV.....	10
19.	V. Pajūraitis	LIETUVOS KARIAI.....	11
20.	Lidija	GRUŽIS.....	11
21.	Silvitis	SUGRIZUS Į NAMUS.....	12
22.	Kerštas	KUR DINGO?.....	13
23.	Deiugas	ZEMAIČIAIS.....	13
24.	Vilnelė	LIETUVAI.....	14
25.	Lidija	PAKLYDUSIAM BROLIUI.....	15
26.	Tautmylė	UŽMIGUSIOS KANKLĖS.....	15
27.	Rūtėlė	VELINIŲ NAKTĮ.....	16
28.	Bijūnas	BROLIAI, MELKIM TRISPALVĖ.....	16
29.	Vilnelė	PARTEZANŲ KRAUJAS.....	17
30.	Frt. Kovas	BUNKENYJE.....	18
31.	Lietuvos Lėkta	KOVOJANČIAM LIETUV.....	19
32.	Aušrė	REGĖJIMAS.....	21
33.	Aušrė	TAUTAI.....	21
34.	Aušrė	LAISVĖS ILGĖSIS.....	23
35.	Aušrė	LIETUVA IR SŪNUS PALAIDŪNAS.....	22
36.	Ziemaras	ZUVUSIAM BROLIUI.....	23
37.	Jonydas	TU NEŽUOI.....	24
38.	Aušrė	PAVASARIS ATYNA.....	25

39.	Zilvytis LAISVEI GRIZTANT.....	25
40.	Rolandas TEVIŠKEI.....	26
41.	Neužmirštuolė TIKEK, SESUT.....	26
42.	Aušrė RUPINTOJALIO MALDA.....	27
43.	Aušrė KALINĖ IR ŽVAIGŽDELE.....	28
44.	Prt. Siaubas MOTULĖS RAUDA.....	28
45.	Prt. Rolandas ŽUVUSIAM PARTIZANUI.....	29
46.	Prt. Diemedis PAKLYDUSIAM BROLIUI.....	30
47.	Lietuvos Dukra TREMTINIO DAINA.....	30
48.	Aušrė AS MYLIU TAVE.....	31
49.	Prt. Diemedis ŽUVUSIAM KOVOS BROLIUI.....	31
50.	Aušrė PARTIZANO KAPAS.....	32
51.	Aušrė NEGRIS, NE.....	33
52.	Prt. Diemedis SIS SUDIEV JŲ NEZUS.....	33
53.	Prt. Žilmaras ŽEMAIČIŲ ŽEME.....	34
54.	Prt. Diemedis KAS JIE TOKIE?.....	36
55.	Prt. Diemedis IŠTREMTIESIEMS.....	37
56.	Prt. Alantas KUR JŲ KAPAI?.....	38
57.	Prt. Naglis ŽALIOS GIRIOS.....	39
58.	Aušrė LAISVĖ.....	39
59.	Prt. Caižiūnas NEPALAUSITI.....	40
60.	Prt. Diemedis LIETUVAI.....	41
61.	Prt. Diemedis A. a. ŽENTO ATMINIMUI.....	42
62.	Prt. Atomazga MŪS ŽYGIUOJAM.....	43
63.	Varduva LIETUVIUI.....	43
64.	Vilnelė UŽ LAISVĖ.....	44
65.	Prt. Žilvytis ATEIS PAVASARIS.....	45
66.	Prt. Diemedis TĖVYNEI.....	45
67.	Vilnelė KOVON PARTIZANAI NUBĖJO.....	46
68.	Vilnelė VĖLINĖS.....	47
69.	Prt. Diemedis VĖLINIŲ NAKTĮ.....	47
70.	Prt. Diemedis KŪDIKIO SKUNDAS.....	48
71.	Aušrelė ŽUVUSIAM BROLIUI.....	49
72.	Varduva ŽUVUSIAM PARTIZANUI.....	49
73.	Prt. Diemedis KŪČIŲ VAKARAS.....	50
74.	Prt. Diemedis ŽUVUSIAI SESEI.....	50
75.	Rūtelė MAMA.....	51
76.	Prt. Bėdalis ŽVAIGŽDEM KRINTANT.....	52
77.		
78.	UŽ GIMTĄ ŠALĮ.....	53
79.	Vilnelė UŽ VISKĄ ATMOKĖSIM.....	53
	ŽYDĖS ALYVOS.....	54

80.		SAKALO MIRTIS.....	55
81.		KAI TRIMITAI AIDĖS.....	54
82.		LIETUVIS NEMIRŠTA.....	54
83.		KALINIUI.....	55
84.		TREMTINĖS KAPAS.....	56
85.		NAKTI PASLAPTINGA.....	56
86.		TREMTINĖ.....	57
87.		TA VAKARĄ SODAI RAUDOJO.....	57
88.		AK, KAIP ČIA VISKAS MAINOS.....	58
89.		EI, KARIAI.....	58
90.		LAISVĖS MARSAS.....	58
91.		TAU, TĖVYNĖ!.....	60
92.	Aušrė	VAKARŲ DAINOS.....	60
93.	Vilnelė	"VAITOKI" JŪRA.....	61
94.	Vilnelė	PRAVIRKO LIETUVA.....	61
95.	Prt. Diemėdis	IŠTREMTAJAI.....	62
96.	Vilnelė	TIK DEL JOS.....	63
97.	Nerimas	ZUVUSIAM BROLIUI.....	63
98.	Vasaris	PARTIZANO GIMTINĖ.....	64
99.	Daina	LAISVĖS TAKU.....	64
100.	Prt. Daugaila	PAZADO NEREIK!.....	65
101.	Liepa	REGEJIMAS.....	65
102.	Prt. Neringa	VASARIS.....	66
103.	Tėvynės	Ašara SESĖPO KRYŽIUM.....	66
104.	Beržas	PARTIZANO KELIAS.....	67
105.	Daina	LANKYKIT, BROLIAI.....	67
106.	Prt. Neringa	ZUVUSIEMS.....	68
107.	Kregždė	lė PRAKALBĖS.....	68
108.	Prt. Neringa	NEPALŪSIM!.....	69
109.	Prt. Neringa	KAS MES.....	70
110.	Prt. Neringa	KOVOS BROLIUI.....	70
111.	Prt. Neringa	KAS IŠ TO?.....	71
112.	Prt. Neringa	VIDURNAKČIO SONETAS.....	71
113.	Prt. Neringa	BALTIJAI!.....	72
114.	Prt. Neringa	TREMTINĖI.....	72
115.	Prt. Neringa	LIETUVA PAVASARĮ.....	73
116.	Prt. Neringa	VYSNIOŠ NUBALO.....	73